

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)

ปริญญา

รัฐศาสตร์

รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล
อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

Opinions of Sub-district Administrative Organization Staff in Bang Bua Thong District,
Nonthaburi on Good Local Politicians

นามผู้วิจัย นางสาวปัทมา กาบค้ำพลู

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์วัลลภ รัฐฉัตรานนท์, ร.ด.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(อาจารย์อรนันท์ กลันทประ, ร.ด.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์วัชรินทร์ ชาบุญศิลป์, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล
อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

Opinions of Sub-district Administrative Organization Staff in Bang Bua Thong District,
Nonthaburi on Good Local Politicians

โดย

นางสาวปัทมา กาบคำงพลู

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)

พ.ศ. 2556

ปัทมา กาบคำงพลู 2556: นักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ในความคิดเห็นของพนักงาน
องค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) สาขาวิชารัฐศาสตร์ ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์วัลลภ รัฐฉัตรานนท์, ร.ด. 114 หน้า

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาระดับความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหาร
ส่วนตำบล ในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี โดยใช้วิธีการวิจัย
เชิงปริมาณ ใช้แบบสอบถาม เก็บข้อมูลจากพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ
บางบัวทอง จำนวน 155 คน และวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าสถิติร้อยละ
ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการพรรณนาและการพิสูจน์สมมติฐานด้วยการหา ค่าสถิติ
t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการศึกษาพบว่า ระดับความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล มีส่วน
สำคัญต่อการพัฒนาการเมืองท้องถิ่นในเขตอำเภอบางบัวทอง โดยเฉพาะในเรื่อง การพูดจริง
ทำจริง และการบริหารงานที่โปร่งใสสามารถตรวจสอบได้อยู่ในระดับสูงที่สุด รองมาคือเรื่อง
การมีคุณธรรมจริยธรรมในการบริหารท้องถิ่น พร้อมทั้งมีความรู้เกี่ยวกับการปกครองและ
การบริหารท้องถิ่นที่ทันสมัย มีความรู้เกี่ยวกับการวางแผนพัฒนาท้องถิ่น มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
งานใหม่ ๆ อยู่เสมอและเปิดโอกาสให้ผู้ได้บังคับบัญชาได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
เพื่อเกิดความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงาน ตามลำดับ และเรื่องเกี่ยวกับการอยู่ในวงศ์ตระกูล
ที่มีเกียรติยศชื่อเสียง มีประสบการณ์ในการบริหารองค์กร เช่น เคยเป็นผู้บังคับบัญชาในภาครัฐ
หรือเอกชน ถือว่าพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลให้ความสำคัญน้อยที่สุด

Pattama Kabkangplu 2013: Opinions of Sub-district Administrative Organization Staff in Bang Bua Thong District, Nonthaburi on Good Local Politicians. Master of Arts (Political Science), Major Field: Political Science, Department of Political Science and Public Administration. Thesis Advisor: Associate Professor Wanlop Ratchatranon, Ph.D. 114 pages.

This study aims to investigate the opinion towards the officers of sub-districts administration organization in Bangbuathong, Nonthaburi about the good local politician. Quantitative methods were employed by using questionnaires to collect data from 155 officers and analyzed by statistical software. The questionnaire was the instrument of the data collection. The descriptive statistics such as percentage, Mean, standard, and the hypothesis testing statistics such as t-test, One Way ANOVA and Pearson Correlation Coefficient were used as the statistical analysis. The level of significance for statistical methods was set at .05

The results showed that the officers' opinion is contributed significantly to the development of local politics in Bangbuathong. In particular, speak seriously and transparent administration at the high level. The next was a matter of moral ethics in local administration along with the updated knowledge about the local government and administration, local development plan, always new initiatives and allow subordinates to share ideas with each other in the operation in respectively. However, the family's honor, experience in managing organizations like the supervisors in public or private, staffs considered the least important.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีด้วยความอนุเคราะห์ของรองศาสตราจารย์ ดร. วัลลภ รัฐนัตรานนท์ ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร. อนุพันธ์ กลั่นทพประ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ได้กรุณาใช้เวลาอันมีค่าให้คำปรึกษา แนะนำ และ ช่วยกรุณาให้แนวทางในการแก้ไขปรับปรุงการศึกษานิพนธ์ฉบับนี้จนมีความสมบูรณ์ ครบถ้วน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน ผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานที่ให้ความร่วมมือ ทำให้ผู้วิจัยได้รับ ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ สาขารัฐศาสตร์ ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสน ศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ ที่ได้กรุณาประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย ให้ความช่วยเหลือ แนะนำในเรื่องการเรียน การวิจัย สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณมารดา (นางรัตนา กาบค้างพลู) ที่ได้ให้การส่งเสริม สนับสนุน รวมถึงให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา

ปัทมา กาบค้างพลู
มีนาคม 2556

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(6)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	6
แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประชาธิปไตย	6
แนวความคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น	12
หน่วยการปกครองท้องถิ่นรูปแบบองค์การบริหารส่วนตำบล	18
แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น	25
แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับนักการเมือง	32
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	43
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	46
กรอบแนวคิดในการวิจัย	47
สมมติฐานในการวิจัย	48
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	49
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	49
การเก็บรวบรวมข้อมูล	52
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	53
การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	57
การรวบรวมข้อมูล	58

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

การวิเคราะห์ข้อมูล	59
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	59
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	61
ผลการวิจัย	61
ข้อวิจารณ์	82
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ	89
สรุปผลการวิจัย	90
ข้อเสนอแนะ	93
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	95
ภาคผนวก	102
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม	103
ภาคผนวก ข ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม	110
ประวัติการศึกษา และการทำงาน	114

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนประชากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแยกเป็นแต่ละองค์การบริหาร ส่วนตำบลเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี	52
2	จำนวน และร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของพนักงานองค์การบริหาร ส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี	62
3	จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็น ที่มีต่อประชาธิปไตย	65
4	จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี	69
5	การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขต อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามเพศ	74
6	การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขต อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามอายุ	75
7	การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขต อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามระดับการศึกษา	76

สารบัญตาราง (ต่อ)

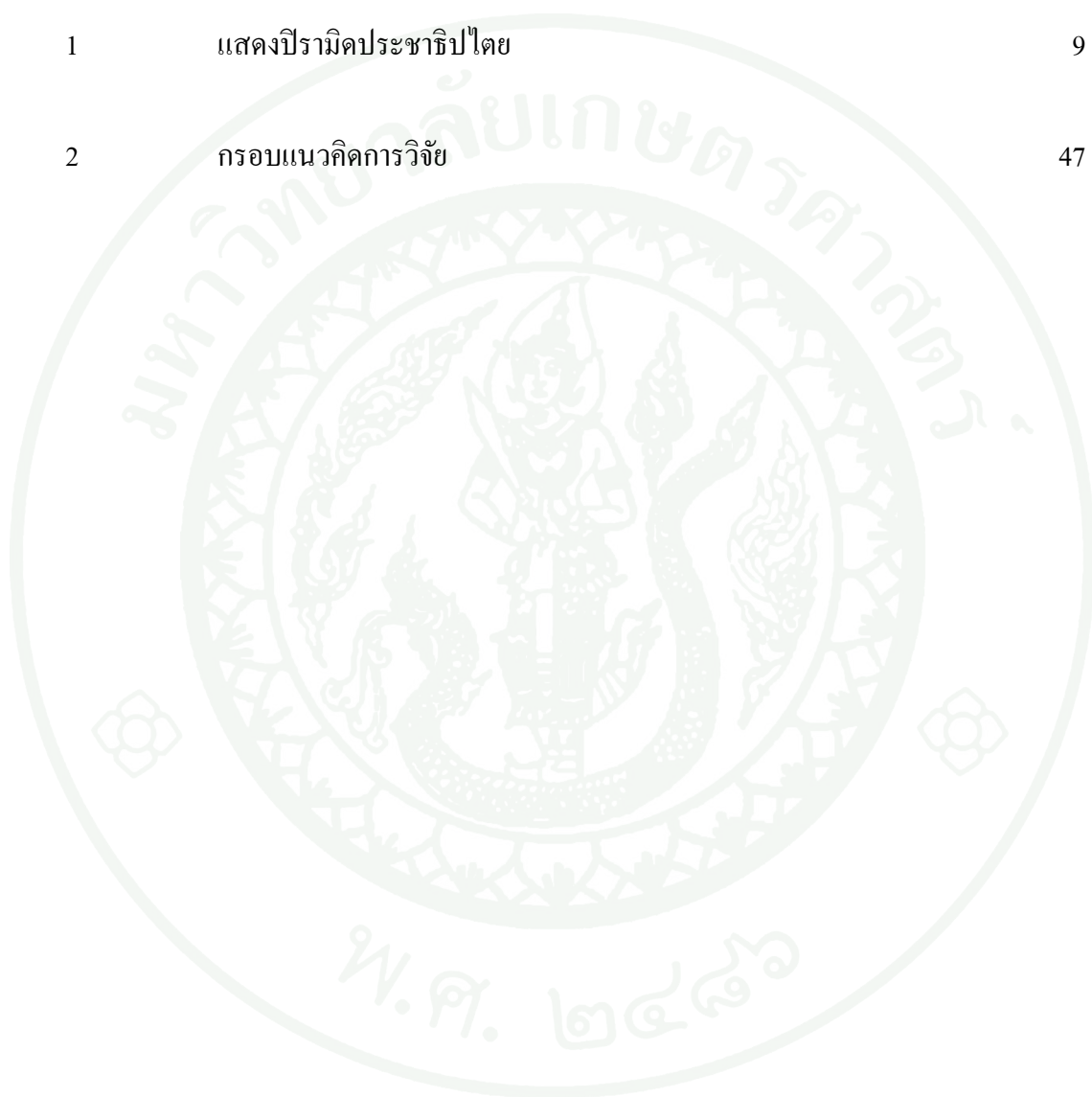
ตารางที่		หน้า
8	การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขต อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามระดับตำแหน่ง	77
9	การเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อนักการเมือง ท้องถิ่นที่ดี ในภาพรวมของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ที่มีระดับการดำรงตำแหน่ง แตกต่างกันเป็นรายคู่	78
10	การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขต อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามระยะเวลาการรับราชการ	79
11	การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขต อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามรายได้	80
12	ค่าความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย ของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี	81
13	สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	92

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
1	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย	111
2	ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี	112

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	แสดงปิรามิดประชาธิปไตย	9
2	กรอบแนวคิดการวิจัย	47

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้ให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนมากกว่ารัฐธรรมนูญหลายๆ ฉบับที่ผ่านมา รวมทั้งได้มีบทกำหนดในทางที่จะก่อให้เกิดการพัฒนากระบวนการเมืองการปกครองของประเทศไปสู่ทิศทางที่ถูกต้องตามระบอบประชาธิปไตย ให้มีความเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์บ้านเมืองโดยในมาตรา 78 บัญญัติให้รัฐต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการท้องถิ่นได้เอง พัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นและสาธารณูปโภคตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่นให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ รวมทั้งพัฒนาจังหวัดที่มีความพร้อมให้เป็นองค์กรปกครองท้องถิ่น ขนาดใหญ่ และหมวด 14 ตั้งแต่ มาตราที่ 281– 289 สรุปได้ว่า รัฐจะต้องให้ท้องถิ่นมีความเป็นอิสระ (Autonomy) ในการดำเนินการนโยบายการปกครองตนเอง (Local-Government) ตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น โดยรัฐเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่กำกับดูแลการปกครองท้องถิ่นเท่าที่จำเป็นเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของชาติภายในกรอบของกฎหมายเท่านั้น

การปกครองท้องถิ่น (Local-Government) นับว่าเป็นหลักการที่รัฐกระจายอำนาจปกครอง (Decentralization) เกี่ยวกับกิจการบริการสาธารณะ ให้แก่ชุมชนท้องถิ่นและชุมชนท้องถิ่นมีความเป็นอิสระ (Autonomy) ในการบริหารจัดการกิจการบริการสาธารณะด้วยตนเอง กำหนดให้ผู้บริหารได้รับการเลือกตั้งจากราษฎรในท้องถิ่น โดยมีพื้นที่รับผิดชอบชัดเจนเพราะการพัฒนาท้องถิ่นให้สัมฤทธิ์ผลนั้นจำเป็นต้องมีความคิดริเริ่มช่วยตนเองจากท้องถิ่นและต้องเปิดโอกาสให้คนในท้องถิ่นนั้นๆ ได้เข้ามีส่วนร่วม (Participation) ตามครรลองการปกครองระบบประชาธิปไตยอย่างแท้จริงเป็นการสร้าง ความรู้สึก มีจิตสำนึก (Sense of consciousness) ด้านการเมืองการปกครองแก่ประชาชนและมีปัจจัยที่จะให้ประชาชนได้รู้จักการใช้สิทธิเลือกตั้ง การเข้าควบคุมตรวจสอบการบริหารงานของผู้บริหารที่เป็นตัวแทนที่ได้เลือกเข้าไปบริหารท้องถิ่นโดยตรง ซึ่งจะเป็นตัวผลักดันให้ประชาชนในท้องถิ่นมีความรู้สึกในความเป็นเจ้าของท้องถิ่น (Sense of belongingness) มีความผูกพันกับกิจการของท้องถิ่นอย่างแนบแน่น

ดังนั้น การปกครองท้องถิ่น (Local Government) เป็นการดูแลจัดการและแก้ไขปัญหาต่างๆ ในท้องถิ่นนับเป็นพื้นฐานสำคัญของสังคมและประเทศชาติ จึงควรตระหนักถึงความรู้ความสามารถ (Capacity) ของบุคคลที่เป็นผู้นำที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนให้เข้ามาบริหารท้องถิ่น ซึ่งการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะประสบผลสำเร็จได้ตามที่ประชาชนคาดหวังหรือไม่ ขึ้นอยู่กับบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ในองค์กรปกครองท้องถิ่น ทั้งฝ่ายการเมืองที่มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนในท้องถิ่นเพื่อทำหน้าที่ด้านนิติบัญญัติและบริหารกับฝ่ายพนักงานประจำ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่หรือพนักงานส่วนท้องถิ่น ที่ต้องเป็นผู้ปฏิบัติงานตามนโยบายที่ฝ่ายการเมืองกำหนด ทั้งนี้ฝ่ายการเมืองนอกจากจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถแล้วนั้น ที่สำคัญต้องมีความซื่อสัตย์ ปฏิบัติหน้าที่โดยยึดหลักความโปร่งใส หลักนี้จะเป็นกลไกพื้นฐานที่สำคัญที่ทำให้การบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นปราศจากการทุจริต และเป็นหลักเกณฑ์หนึ่งในเรื่องการสร้างระบบการกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี ฝ่ายการเมืองก็จะปลอดภัยจากการตรวจสอบโดยกลไกต่าง ๆ ที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้

จากที่กล่าวมาข้างต้นองค์การบริหารส่วนตำบลในฐานะที่เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่งที่มีฝ่ายการเมืองเป็นตัวแทนซึ่งได้รับความไว้วางใจจากประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลให้เข้ามาบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล โดยบุคคลเหล่านี้ถือว่าเป็นนักการเมืองท้องถิ่น อันประกอบด้วย ผู้บริหารหรือคณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ถึงแม้ว่านักการเมืองท้องถิ่นจะได้รับการเลือกตั้งมาอย่างถูกต้อง ตามขั้นตอนของระบอบประชาธิปไตย แต่หากบริหารงานไม่ดีหรือมีคุณสมบัติที่ไม่เหมาะสม ก็จะไม่เป็นที่ยอมรับของประชาชน ซึ่งอาจนำไปสู่การขาดศรัทธา รวมทั้งไม่สนใจที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบล และส่งผลต่อทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการปกครองท้องถิ่น ตลอดถึงต่อระบอบประชาธิปไตย หรือแม้แต่ข้าราชการประจำที่เป็นผู้ปฏิบัติงานใกล้ชิดตัวนักการเมืองท้องถิ่น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่า นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลควรที่จะมีคุณลักษณะอย่างไร โดยศึกษาจากกลุ่มพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอ บางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ซึ่งเป็นผู้ที่มีความใกล้ชิดและต้องปฏิบัติหน้าที่ร่วมกัน และได้รับผลกระทบจากการบริหารงานของนักการเมืองท้องถิ่นดังกล่าวโดยตรง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง อายุราชการ และรายได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีและทำให้นักการเมืองท้องถิ่นทราบถึงแนวทางความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ตลอดจนเป็นแนวทางในการส่งเสริมสร้างอุดมการณ์ประชาธิปไตยแก่นักการเมืองท้องถิ่นของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ซึ่งหมายถึง คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลหรือผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล โดยจะศึกษาวิจัยจากกลุ่มประชากรพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 255 คน การศึกษาครั้งนี้ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในช่วงระหว่างเดือนเมษายน 2555 ถึง เดือนมีนาคม 2556

นิยามศัพท์เฉพาะ

ประชาธิปไตย หมายถึง ระบบการเมือง การปกครองที่ยึดหลักเสรีภาพ ความเสมอภาคโดยคำนึงถึงเสียงส่วนใหญ่เป็นสำคัญและเป็นการปกครองที่สอดคล้องกับความต้องการของคนส่วนใหญ่

การปกครองของส่วนท้องถิ่น หมายถึง การที่รัฐมอบอำนาจการปกครองให้กับประชาชนในท้องถิ่นปกครองบริหารตนเอง ภายใต้ขอบเขตกฎหมาย โดยมีหน่วยการปกครองท้องถิ่นทำหน้าที่บริหารพัฒนาท้องถิ่นในอาณาเขตพื้นที่เขตความรับผิดชอบของตนเอง

องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึงฉบับที่ 6 พ.ศ. 2552

นักการเมืองท้องถิ่น หมายถึง บุคคลที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนในเขตตำบลโดยดำรงตำแหน่งเป็นคณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล หรือผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล และสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

นักการเมืองท้องถิ่นที่ดี หมายถึง บุคคลที่ดำรงตำแหน่งเป็นคณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลหรือผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีคุณธรรมและมีความรู้ ความสามารถในการบริหารงานให้เป็นอย่างเรียบร้อยมีประสิทธิภาพ มีองค์ประกอบ 2 ด้าน ได้แก่ 1) คุณลักษณะส่วนบุคคล 2) คุณลักษณะด้านการบริหาร

ความคิดเห็น หมายถึง ความคิดหรือความรู้สึกของบุคคลโดยเกิดขึ้นจากประสบการณ์และการเรียนรู้และพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งที่มากระทบโดยมีอารมณ์และความรู้สึกเป็นส่วนประกอบซึ่งก่อให้เกิดความโน้มเอียงที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมใดๆ ตามความคิดหรือความรู้สึกนั้น

พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ปฏิบัติราชการ

คุณธรรม หมายถึง หลักความดีที่เมื่อบุคคลยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนแล้วจะก่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่ตนเองและสังคม

จริยธรรม หมายถึง ความประพฤติ หรือพฤติกรรมที่พึงงาม ที่สังคมยอมรับเพื่อให้บรรลุถึงสภาพชีวิตที่มีคุณค่าอันพึงประสงค์ของตนเองและสังคม

ความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ต่อระบอบประชาธิปไตย

ความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี มีองค์ประกอบ 2 ด้าน ได้แก่ 1) คุณลักษณะส่วนบุคคล 2) คุณลักษณะด้านการบริหาร

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การศึกษาวิจัยเรื่อง นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดดำเนินการศึกษาทบทวน ทฤษฎี แนวความคิดและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่างๆ โดยแบ่งเป็น 7 ส่วน ดังนี้

- 1.แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับระบอบประชาธิปไตย
- 2.แนวความคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น
- 3.หน่วยการปกครองท้องถิ่นรูปแบบองค์การบริหารส่วนตำบล
- 4.แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น
- 5.ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประชาธิปไตย

ความหมายของประชาธิปไตย

คำว่า “ประชาธิปไตย” เป็นคำสนธิมาจากคำว่า “ประชาชน” หมายถึง ประชาชนหรือปวงชน กับคำว่า “อธิปไตย” หมายถึง อำนาจอสูงสุดในการปกครองประเทศเมื่อรวมกันแล้วคำว่า “ประชาธิปไตย” จึงหมายถึงการที่อำนาจอสูงสุดในการปกครองประเทศเป็นของประชาชนอันเป็นระบอบการปกครองแบบหนึ่ง ซึ่งถือว่าปวงชนเป็นผู้มีอำนาจอสูงสุดในการปกครองประเทศมิใช่เป็นอำนาจอของผู้ใดผู้หนึ่งหรือคณะใดคณะหนึ่ง (คณะอนุกรรมการอุดมการณ์ของชาติใน คณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ: 2527)

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของประชาธิปไตยไว้อีกมากมาย แต่ส่วนใหญ่แล้วต่างก็มีหลักการที่สำคัญคล้ายคลึงกัน ได้แก่

Merian (1939: 44) ให้ความหมายว่าประชาธิปไตยเป็นแนวคิดและการปฏิบัติที่มุ่งไปสู่ความสุขร่วมกันของประชาชน โดยมีเจตนารมณ์ร่วมกันของประชาชนเป็นเครื่องนำทาง

Lasswell (1951: 28) กล่าวว่าประชาธิปไตย คือ ลักษณะสังคมของบุคคลที่มีความเคารพนับถือซึ่งกันและกัน

จรรยา สุภาพ (2528: 29) ได้กล่าวถึง ความหมายของประชาธิปไตยว่ามี 2 ประเภท คือ ความหมายแคบ หมายถึง การที่ประชาชนมีอำนาจปกครองตนเอง ส่วนในความหมายกว้าง ประชาธิปไตย เป็นวิถีชีวิตแบบหนึ่งซึ่งมีแบบแผนแห่งพฤติกรรมในทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ซึ่งสอดคล้องกับทัศนะของ (ชวรงค์ ฉายะบุตร, 2535: 3) ที่กล่าวถึงประชาธิปไตยในความหมายกว้าง หมายถึง ปรัชญาของสังคมมนุษย์หรือวิถีชีวิตที่ยึดถืออุดมคติและหลักการบางประการที่กำหนดแบบแผนแห่งพฤติกรรมระหว่างมนุษย์ในสังคม

วิทยากร เขียงกุล (2532: 4) ให้ความหมายประชาธิปไตย หมายถึง อำนาจหรือการปกครองโดยผ่านผู้แทนของตน ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม

Lincoln (1864 อ้างถึง สมเกียรติ วันทะนะ, 2544: 175) ในความหมายของประชาธิปไตย หมายถึง เป็นการปกครองของประชาชน โดยประชาชนและเพื่อประชาชน (Government of the people , by the people and for the people)

สมเกียรติ วันทะนะ (2544: 175) ให้ความหมายว่า “ประชาธิปไตย” (Democracy) มีความหมายตามลายลักษณ์อักษรว่า อำนาจการปกครองเป็นของประชาชนเพื่อประชาชน ชาวกรีกโบราณเป็นผู้ให้กำเนิดคำว่า ประชาธิปไตย โดยเป็น คำผสมระหว่าง “demos” ซึ่งนิยมแปลกันว่า “ประชาชน” กับคำว่า “Kratos” ซึ่งหมายถึงอำนาจหรือการปกครอง

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ประชาธิปไตยเป็นระบบที่เน้นสิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลทั้งในทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ภายใต้ขอบเขตของกฎหมายที่มุ่งรับรองสิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคเหล่านั้น จึงจะถือได้ว่าเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์อย่างแท้จริง

แง่มุมต่างๆ ของประชาธิปไตย

ในปัจจุบันคำว่า ประชาธิปไตย ได้ถูกนำมาใช้ในลักษณะต่างๆ กัน ดังนั้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจในหลักการปกครองในระบอบประชาธิปไตย จึงขอกล่าวถึงประชาธิปไตยในแง่มุมต่างๆ ดังนี้

1. ประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นระบอบการปกครอง (A from government)
2. ประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นวิถีชีวิต (Away of life)

ประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นระบอบการปกครอง

ประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นระบอบการปกครอง หมายถึง การจัดรูปแบบทางการเมืองโดยกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันทางการเมือง บทบาท อำนาจและหน้าที่ของสถาบันทางการเมือง ตลอดจนวิธีการที่จะใช้ในการตัดสินใจเพื่อแก้ไขปัญหาความขัดแย้งตามแนวทางประชาธิปไตย (ชัยอนันต์ สมุทวณิช, 2517:15) หลักการหรืออุดมการณ์ของประชาธิปไตยมีอยู่ 7 ประการดังนี้

1. หลักแห่งเหตุผลที่เชื่อว่ามนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลและสามารถใช้เหตุผลที่ตนมีอยู่ในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่ตนเผชิญอยู่
2. หลักการแห่งความยินยอมที่ประสงคจะให้บุคคลมีเสรีภาพ และเป็นตัวของตนเองสามารถตัดสินใจปัญหาต่างๆ ตามความคิดเห็นของตนเอง โดยปราศจากการบังคับใดๆ ทั้งสิ้น

3. หลักแห่งความเสมอภาค โดยไม่คำนึงชนชั้นวรรณะได้ก่อให้เกิดการพิทักษ์คุ้มครองต่อบุคคลทางด้านกฎหมายอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ

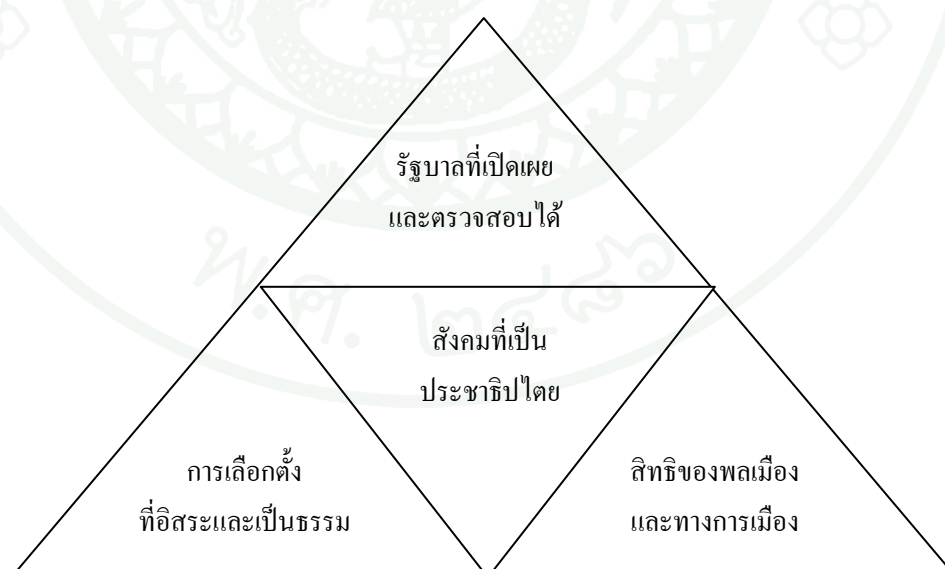
4. หลักศีลธรรมที่เชื่อว่ามนุษย์มีศีลธรรมประจำใจ และจำทำอะไรก็ตามที่คำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวมเสมอ

5. หลักแห่งการพัฒนาตนเอง ที่เชื่อว่ามนุษย์นั้นจะมีความสามารถในอันที่จะปรับปรุงตนเองให้ก้าวหน้า ซึ่งบางครั้งอาจต้องใช้ระยะเวลาบ้าง

6. หลักแห่งการปกครองตนเอง ได้ก่อให้เกิดรูปแบบการปกครองที่เปิดโอกาสให้ประชาชนทุกคนที่มีความสามารถ และมีคุณสมบัติครบถ้วนตามกฎหมายกำหนด

7. หลักแห่งเสรีภาพที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพอย่างทั่วถึง

ประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นระบอบการปกครองจะเป็นรูปแบบของประชาธิปไตย ที่ใช้งานได้ในโลกปัจจุบันจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 4 ประการ ที่จะต้องมีความสัมพันธ์กันตามรูปปิรามิดประชาธิปไตย ดังนี้

ภาพที่ 1 แสดงปิรามิดประชาธิปไตย

ที่มา: สมเกียรติ วันทะนะ (2544: 124)

องค์ประกอบหลัก 4 ประการ ที่จะทำให้ระบอบประชาธิปไตยใช้งานได้ดีในประเทศ
หนึ่งๆ คือ

1. ต้องมีการเลือกตั้งที่เป็นอิสระและเป็นธรรม (Free and Fair election)
2. ต้องได้รัฐบาลที่เปิดเผยและพร้อมที่จะให้ตรวจสอบได้เสมอ (Open and account table Government)
3. ต้องให้หลักประกันแก่สิทธิของพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (Civil and Political rights) อย่างกว้างขวาง
4. ต้องมีสังคมที่มีลักษณะเป็นประชาธิปไตย (A democratic society) ซึ่งหมายถึง เป็น “อารยะสังคม” (Civit society) หรือที่นิยมแปลเป็นไทยว่า “ประชาสังคม

ประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นวิถีชีวิต

ประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นวิถีชีวิตนั้นได้แก่ การนำเอาอุดมการณ์ที่เป็นความเชื่อ (Belief) ของบุคคลต่อหลักการตามทฤษฎีประชาธิปไตย มาช่วยในการตัดสินใจปัญหาต่างๆ ในชีวิต “....ฉะนั้นถ้ากล่าวถึงอุดมการณ์ประชาธิปไตยจึงเป็นการกล่าวถึงประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นวิถีชีวิตการดำเนินชีวิต (Democracy as way of Life)...”(ชัยอนันต์ สมุทวณิช, 2517: 54)

การปกครองในระบบประชาธิปไตยจะประสบความสำเร็จได้หรือไม่นั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับ การยึดถือในหลักการ และรูปแบบที่เป็นประชาธิปไตยแล้วยังขึ้นอยู่กับบุคคลของสังคมนั้นมีวิถีชีวิตที่เป็นประชาธิปไตยด้วยหรือไม่ “...ถ้าต้องการให้ประชาธิปไตยได้แพร่ขยายและคงอยู่ได้นานบุคคลต้องมีวิถีชีวิตและบุคลิกภาพแบบประชาธิปไตย เพื่อที่จะช่วยเหลือเลี้ยงระบบประชาธิปไตยให้ยั่งยืน ...”(เชาว์ ไพรพิรุณโรจน์, 2530: 15)

กมล สมวิเชียร (2520: 14-16) ได้วางหลักใหญ่ๆ เพื่อใช้วินิจฉัยว่าวิถีชีวิตอย่างไรเป็นประชาธิปไตยโดยมองว่าสังคมใดจะเป็นสังคมประชาธิปไตยนั้น บุคคลในสังคมจะต้องมีความเคารพในสิทธิของกันและกัน สิทธิที่ว่าเป็นสิทธิที่เห็นได้ในการดำรงชีวิต แต่ละวันของแต่ละ

บุคคลการเคารพกันนี้มีความหมายรวมไปถึงสมบัติสาธารณะและกฎหมาย ด้วยบุคคลในสังคม ต้องมีการตกลงกันโดยสันติวิธีให้เหตุผลเข้าอ้าง นอกจากยังเน้นถึงความยุติธรรมในสังคม ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญอย่างยิ่งของวิถีชีวิตแบบประชาธิปไตย อันหมายถึงความถูกต้องของระบบสังคม และสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลที่อยู่ร่วมกันในสังคม

ณรงค์ สินสวัสดิ์ (2520: 119-122) ได้กล่าวถึงลักษณะบุคคลที่มีวิถีชีวิตประชาธิปไตยว่า จะต้องเป็นผู้ที่มีความเชื่อว่ามนุษย์มีความสามารถที่จะตัดสินใจว่าอะไรควรอะไรไม่ควรเป็นผู้ที่ยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นและกล้าแสดงความคิดเห็นรู้จักขอบเขตของหน้าที่ สิทธิ และเสรีภาพของตนเอง จะต้องคิดว่าตนมีประสิทธิภาพทางการเมือง และต้องให้คุณค่าแก่เสรีภาพ รู้จักทำงานร่วมกันอย่างมีวินัย และการรู้จักแพ้รู้จักชนะ

ชัยอนันต์ สมุทวณิช (2529: 22) เห็นว่าวิถีชีวิตประชาธิปไตยควรมีลักษณะดังนี้ คือ การมีใจกว้างที่จะพิจารณาปัญหาต่างๆ ด้วยวิจารณ์ญาณ อาศัยการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกันก่อนที่จะมีการตัดสินใจ รู้จักประนีประนอม ไม่ใช้การตัดสินใจปัญหาด้วยความรุนแรงมีขันติธรรม อดทนรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นที่แตกต่างไปจากตน เคารพสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น ตลอดจนยอมรับความเสมอภาคของบุคคล

วิสุทธิ โพธิ์แท่น (2524: 167-176) ได้สรุปถึงลักษณะของบุคคลที่มีวิถีชีวิตประชาธิปไตย คือความมีเหตุผล หรือการกระทำที่มีเหตุผล การเคารพซึ่งกันและกัน การตกลงใจด้วยการถกเถียง ประนีประนอมและอดกลั้นในความคิดเห็นที่แตกต่าง การดำเนินชีวิตอย่างเสรีภายใต้ขอบเขตของกฎหมาย และไม่ถูกแทรกแซง อย่างไม่จำเป็นโดยรัฐ

จากแนวความคิดของนักวิชาการดังที่ได้กล่าวมาแล้ว พอจะสรุปได้ว่าคุณลักษณะของผู้ที่มีวิถีชีวิตแบบประชาธิปไตย ควรจะมีลักษณะดังนี้

1. การยอมรับความเสมอภาคของบุคคล
2. การยอมรับความแตกต่างของบุคคลอื่นในการใช้สิทธิและเสรีภาพของเขา
3. ลักษณะที่สามารถทนการวิจารณ์จากผู้อื่น

4. สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ๆ ได้ง่าย
5. ไม่เคร่งครัดในระบบอาวุโสมากเกินไป
6. ไม่เชื่อเรื่องมงายและใช้เหตุผล
7. ยอมรับอำนาจที่มีเหตุผลและชอบธรรม
8. เคารพเหตุผลมากกว่าตัวบุคคล
9. ไม่ยอมให้ใครครอบงำตนเอง
10. แก้ไขปัญหาต่างๆ ด้วยสันติวิธี
11. มองโลกในแง่ดี มีความศรัทธาและคาดหวังในชีวิต

แนวความคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น

ความหมายของการปกครองท้องถิ่น

ความหมายของการปกครองท้องถิ่น ได้มีผู้ให้ความหมายหรือคำนิยามไว้มากมาย แต่ส่วนใหญ่แล้วคำนิยามเหล่านั้นต่างมีหลักการที่สำคัญคล้ายคลึงกัน จะต่างกันตรงลักษณะของการใช้อธิบายและรายละเอียดปลีกย่อย ซึ่งสามารถพิจารณาได้แก่

Robson (1953: 574) นิยามว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง หน่วยการปกครองซึ่งรัฐได้จัดตั้งขึ้นและให้มีอำนาจปกครองตนเอง (Autonomy) มีสิทธิตามกฎหมาย (Legal Rights) และต้องมียองค์กรที่จำเป็นในการปกครอง (Necessary Organization) เพื่อปฏิบัติหน้าที่ให้สมความมุ่งหมายของการปกครองท้องถิ่นนั้นๆ

Wit (1967: 101-103) นิยามว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองที่รัฐบาลกลางให้อำนาจหรือกระจายอำนาจ ให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีอำนาจในการปกครองร่วมกันทั้งหมดหรือเพียงบางส่วนในการบริหารท้องถิ่นตามหลักการที่ว่า ถ้าอำนาจการปกครองมาจากประชาชน ในท้องถิ่นแล้ว รัฐบาลของท้องถิ่นก็ย่อมเป็นรัฐบาลของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน ดังนั้น การบริหารการปกครองท้องถิ่นจึงจำเป็นต้องมีองค์กรของตนเอง อันเกิดจากการกระจายอำนาจของรัฐบาลกลาง โดยให้องค์กรอันมิได้เป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลกลางมีอำนาจในการตัดสินใจและบริหารงานภายในท้องถิ่นในเขตของตน

ดำรง ลัทธพิพัฒน์ (2508: 121) นิยามว่าการปกครองท้องถิ่น หมายถึง กระบวนการปกครองตนเองโดยประชาชนในหน่วยชุมชน หรือ หน่วยการปกครอง (Political Subdivision) ต่างๆ ที่มีอยู่ทั่วไปตามพื้นที่ต่างประเทศ ซึ่งเป็นหน่วยการปกครอง อาจเรียกได้ว่าเป็นหน่วยรัฐบาลท้องถิ่น

ชูศักดิ์ เทียงตรง (2518: 2-3) นิยามว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองที่รัฐบาลกลางให้อำนาจหรือกระจายอำนาจไปให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีอำนาจในการปกครองร่วมรับผิดชอบทั้งหมด หรือแต่เพียงบางส่วนในการบริหารงานท้องถิ่นตามแนวคิดที่ว่า ถ้าอำนาจปกครองมาจากประชาชนในท้องถิ่นแล้วรัฐบาลของท้องถิ่นก็ย่อมจะเป็นรัฐบาลของประชาชน โดยประชาชนและเพื่อประชาชนในท้องถิ่นนั้นๆ

วิญญู อังคนารักษ์ (2519: 4) นิยามว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การในรูปลักษณะการกระจายอำนาจการปกครอง ซึ่งรัฐได้มอบหมายให้ท้องถิ่นทำกันเอง เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีโอกาสปกครองและบริหารงานของท้องถิ่นด้วยตนเอง เพื่อสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นนั้น ให้งานดำเนินไปอย่างประหยัด มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผลตรงกับความต้องการ ของประชาชนโดยเหตุที่ประชาชนในแต่ละท้องถิ่นย่อมที่จะทราบความต้องการของท้องถิ่นได้ดีกว่าบุคคลอื่นโดยมีเจ้าหน้าที่ ซึ่งราษฎรในท้องถิ่นได้เลือกตั้งขึ้นมา ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนมาบริหารราชการในท้องถิ่นนั้น โดยมีงบประมาณของตนเอง และมีอิสระในการบริหารงานพอสมควร

อุทัย หิรัญโต (2523: 2) นิยามว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองที่รัฐบาลมอบอำนาจให้ประชาชนท้องถิ่นหนึ่งจัดการปกครองและดำเนินกิจการบางอย่าง โดยดำเนินการ

กันเองเพื่อบำบัดความต้องการของตน การบริหารงานของท้องถิ่นมีการจัดเป็นองค์กร มีเจ้าหน้าที่ซึ่งประชาชนเลือกตั้งขึ้นมาทั้งหมด หรือบางส่วน ทั้งนี้มีความเป็นอิสระในการบริหารงาน แต่รัฐบาลต้องควบคุมด้วยวิธีการต่างๆ ตามความเหมาะสมจะปราศจากการควบคุมของรัฐบาลได้ไม่ เพราะการปกครองท้องถิ่นเป็นสิ่งที่รัฐทำให้เกิดขึ้น

ประธาน คณะนิติศึกษากร (2535: 11) นิยาม ว่าการปกครองท้องถิ่นเป็นระบบการปกครองที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการกระจายอำนาจทางการปกครองของรัฐ และโดยนัยนี้เกิดองค์กรทำหน้าที่ปกครองท้องถิ่นโดยคนในท้องถิ่นนั้นๆ องค์กรนี้จัดตั้งและถูกควบคุมโดยรัฐบาลแต่ก็มีอำนาจในการกำหนดนโยบายและควบคุมให้มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของตนเอง

จากความหมายการปกครองท้องถิ่น ที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นการปกครองที่รัฐบาลกระจายอำนาจให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นมีโอกาสปกครองและบริหารท้องถิ่นด้วยตนเอง อันจะนำมาซึ่งการตอบสนองความต้องการของส่วนรวมของประชาชนในท้องถิ่น เพราะประชาชนในแต่ละท้องถิ่นย่อมจะทราบความต้องการของท้องถิ่นได้ดีกว่าบุคคลอื่น โดยมีการจัดตั้งขึ้นเป็นองค์กรและอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาลแต่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายและควบคุมการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของตนเอง และมีตัวแทนที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนให้ทำหน้าที่บริหารท้องถิ่น

วัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่น

วัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่น สามารถจำแนกได้ดังนี้(ชูวงศ์ ฉายะบุตร,2539: 26-27)

1. ช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาลเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าในการบริหารประเทศจะต้องอาศัยเงินงบประมาณเป็นหลัก หากเงินงบประมาณจำกัด ภารกิจที่จะต้องบริการให้กับชุมชนต่างๆอาจไม่เพียงพอ ดังนั้น หากจัดให้มีการปกครองท้องถิ่น หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้นๆ ก็สามารถมีรายได้ มีเงินงบประมาณของตนเองเพียงพอที่จะดำเนินการสร้างสรรค์ความเจริญให้กับท้องถิ่นได้จึงเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลได้เป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นการแบ่งเบาทั้งในด้านการเงิน ตัวบุคคล ตลอดจนเวลาที่ใช้ในการดำเนินการ

2. เพื่อสนองตอบต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง เนื่องจากประเทศมีขนาดกว้างใหญ่ ความต้องการของประชาชนในแต่ละท้องถิ่นย่อมมีความแตกต่างกัน การรับรองการบริการจากรัฐบาลแต่อย่างเดียว อาจไม่ตอบสนองความต้องการที่แท้จริงและล่าช้าหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่มีประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้บริหารเท่านั้น จึงจะสามารถตอบสนองความต้องการนั้นได้

3. เพื่อความประหยัด โดยที่ท้องถิ่นแต่ละแห่งมีความแตกต่าง สภาพความเป็นอยู่ของประชาชนก็ต่างไปด้วย การจัดตั้งหน่วยการปกครองท้องถิ่นขึ้นจึงจำเป็นโดยใช้อำนาจหน่วยการปกครองท้องถิ่นจัดเก็บภาษีอากร ซึ่งเป็นวิธีการหารายได้ให้กับท้องถิ่น เพื่อนำไปใช้ในการบริหารกิจการของท้องถิ่น ทำให้ประหยัดเงินงบประมาณของรัฐบาลที่จะต้องจ่ายให้กับท้องถิ่นทั่วประเทศเป็นอันมาก และแม้จะมีการจัดสรรเงินงบประมาณจากรัฐบาลไปให้บ้าง แต่ก็มีเงื่อนไขที่กำหนดไว้อย่างรอบคอบ

4. เพื่อให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น เป็นสถาบันที่ให้การศึกษาการปกครองระบอบประชาธิปไตยแก่ประชาชน จากการที่การปกครองท้องถิ่น เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองไม่ว่าจะโดยการสมัครรับเลือกตั้ง เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นเลือกเข้าไปทำหน้าที่ฝ่ายบริหารหรือฝ่ายนิติบัญญัติของ หน่วยการปกครองท้องถิ่นก็ตาม การปฏิบัติหน้าที่ที่แตกต่างกันนี้ก็มีส่วนในการส่งเสริมการเรียนรู้ถึงกระบวนการปกครองระบอบประชาธิปไตยในระดับชาติได้เป็นอย่างดี

จากวัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่นดังกล่าว สามารถนำมาสรุปลักษณะที่สำคัญของการปกครองนั้นๆ ได้ดังต่อไปนี้ (ประทาน คงฤทธิศึกษากร, 2535: 7-8)

1. หน่วยการปกครองท้องถิ่นจะได้รับการจัดตั้งขึ้น โดยผลแห่งกฎหมายและหน่วยการปกครองนั้นๆ จะมีสภาพเป็นนิติบุคคล

2. หน่วยการปกครองท้องถิ่นที่ได้รับการจัดตั้งขึ้น จะต้องไม่อยู่ในสายการบังคับบัญชา (Hierarchy) ของหน่วยราชการ เพราะจะต้องเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจการปกครองตนเอง (Autonomy)

3. หน่วยการปกครองท้องถิ่นที่จัดตั้งขึ้น ต้องมีองค์การที่มาจากการเลือกตั้ง (Election) โดยประชาชนในท้องถิ่นนั้นเป็นสำคัญ เพื่อแสดงถึงการเข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองของประชาชน (Political Participation)

4. หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น จะต้องมียกฐานะในการจัดเก็บรายได้ (Revenue) โดยอนุญาตจากรัฐ เพื่อให้ท้องถิ่นมีรายได้นำมาทำนุบำรุงท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

5. หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น ควรจะมีอำนาจในการกำหนดนโยบายและมีการควบคุมให้มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของตนตามครรลองของการปกครองที่ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองอย่างแท้จริง

6. หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น ควรมีอำนาจในการออกกฎข้อบังคับ เพื่อกำกับให้มีการปฏิบัติไปตามนโยบายหรือความต้องการแห่งท้องถิ่นได้ แต่ทั้งนี้กฎข้อบังคับทั้งปวงย่อมไม่ขัดต่อกฎหมายหรือข้อบังคับอื่นๆ ของรัฐ

7. หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น เมื่อได้รับการจัดตั้งแล้วยังอยู่ในความรับผิดชอบและอยู่ในการกำกับดูแลจากรัฐ เพื่อประโยชน์และความมั่นคงแห่งรัฐและประชาชนในมีส่วนร่วม

องค์ประกอบของการปกครองท้องถิ่น

ระบบการปกครองท้องถิ่นประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้ (อุทัย หิรัญโต, 2532: 22)

1. สถานะตามกฎหมาย (Legal State) หมายความว่า หากประเทศใด กำหนดเรื่องการปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศ การปกครองท้องถิ่นในประเทศนั้นจะมีความเข้มแข็งกว่าปกครองท้องถิ่นที่จัดตั้งโดยกฎหมายอื่น เพราะข้อความที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญนั้นเป็นการแสดงให้เห็นว่า ประเทศนั้นมีนโยบายที่จะกระจายอำนาจอย่างแท้จริง

2. พื้นที่และระดับ (Area and Level) ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการกำหนดพื้นที่และระดับของหน่วยการปกครองท้องถิ่นมีหลายประการเช่น ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ เชื้อชาติ และความสำนึกใน 2 ระดับ คือ หน่วยการปกครองท้องถิ่นขนาดเล็กและขนาดใหญ่ สำหรับขนาดของพื้นที่จากการศึกษาขององค์การสหประชาชาติ โดยองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ โดยองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม (UNESCO) องค์การอนามัยโลก (WHO) และสำนักกิจการสังคม (Bureau of Social Affair) โดยให้ความเห็นว่าหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่สามารถให้บริการและบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพได้ควรมีประชากรประมาณ 50,000 คน แต่ก็ยังมีปัจจัยอื่นที่จะต้องพิจารณาด้วย เช่น ประสิทธิภาพในการบริหาร รายได้ และบุคลากร เป็นต้น

3. การกระจายอำนาจและหน้าที่ การที่จะกำหนดให้ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ที่มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับนโยบายทางการเมือง และการปกครองของรัฐบาลเป็นสำคัญ

4. องค์กัรนิติบุคคลจัดตั้งขึ้น โดยผลแห่งกฎหมายแยกจากรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลแห่งชาติ มีขอบเขตการปกครองที่แน่นอน มีอำนาจในการกำหนดนโยบายออกกฎข้อบังคับควบคุมให้มีการปฏิบัติตามนโยบายนั้นๆ

5. การเลือกตั้งสมาชิกองค์การหรือคณะผู้บริหาร ต้องได้รับเลือกตั้งจากประชาชนในท้องถิ่นนั้นๆ ทั้งหมดหรือบางส่วน เพื่อแสดงถึงการเข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองของประชาชน โดยเลือกผู้บริหารท้องถิ่นของตน

6. มีอิสระในการปกครองตนเอง สามารถใช้ดุลยพินิจของตนเองในการปฏิบัติกิจการภายในขอบเขตของกฎหมาย โดยไม่ต้องขออนุมัติจากรัฐบาลกลาง และไม่อยู่ในสายการบังคับบัญชาของหน่วยงานทางราชการ

7. งบประมาณของตนเองมีอำนาจในการจัดเก็บรายได้ การจัดเก็บภาษีตามขอบเขตที่กฎหมายให้อำนาจในการจัดเก็บ เพื่อให้ท้องถิ่นมีรายได้เพียงพอที่จะทำนุบำรุงท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

8. การควบคุมดูแลของรัฐ เมื่อได้รับการจัดตั้งขึ้นแล้ว ยังคงอยู่ในการกำกับดูแลจากรัฐเพื่อประโยชน์และความมั่นคงของรัฐและประชาชนโดยรวม โดยการมีอิสระในการดำเนินงานให้หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น ทั้งนี้มิได้หมายความว่ามิอิสระเต็มที่ทีเดียวคงหมายถึงเฉพาะอิสระในการดำเนินการเท่านั้น เพราะมิฉะนั้นแล้วท้องถิ่นจะกลายเป็นรัฐอธิปไตยไป

หน่วยการปกครองท้องถิ่นรูปแบบองค์การบริหารส่วนตำบล

พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึงฉบับที่ 3 พ.ศ. 2542

องค์การบริหารส่วนตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบล มีชื่อย่อเป็นทางการว่า อบต. มีฐานะเป็นนิติบุคคล และเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึงฉบับที่ 6 พ.ศ. 2552 โดยยกฐานะจากสภาตำบลที่มีรายได้โดยไม่รวมเงินอุดหนุนในปีงบประมาณที่ล่วงมาติดต่อกันสามปีเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าปีละหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท

รูปแบบองค์การ

องค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย สภาองค์การบริหารส่วนตำบล และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล

1. สภาองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วยสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวนหมู่บ้าน ละสองคน ซึ่งเลือกตั้งขึ้นโดยราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในแต่ละหมู่บ้านในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น กรณีที่เขตองค์การบริหารส่วนตำบลใดมีเพียงหนึ่งหมู่บ้านให้มีสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวนหกคน และในกรณีมีเพียงสองหมู่บ้านให้มีสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล หมู่บ้านละสามคน

2. องค์การบริหารส่วนตำบลมีนายกองค์การบริหารส่วนตำบล หนึ่งคน ซึ่งมาจากการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นโดยตรง|การเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น

การบริหาร

กฎหมายกำหนดให้มีคณะกรรมการบริหาร อบต. (ม.58) ประกอบด้วยนายกองค์การบริหารส่วนตำบล 1 คน รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล 2 คน ซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลหรือผู้บริหารท้องถิ่นเรียกว่านายกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งมาจากการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นโดยตรง

อำนาจหน้าที่ของ อบต.

อบต. มีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วน ตำบล พ.ศ. 2537 และ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2542)

1. พัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (มาตรา 66)
2. มีหน้าที่ต้องทำตามมาตรา 67 ดังนี้
 - 1) จัดให้มีและบำรุงทางน้ำและทางบก
 - 2) การรักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดินและที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัด
 - 3) ขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
 - 4) ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ
 - 5) ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

- 6) ส่งเสริมการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
 - 7) ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็กและเยาวชน ผู้สูงอายุและพิการ
 - 8) คุ้มครอง ดูแลและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - 9) บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
 - 10) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ทางราชการมอบหมาย
3. มีหน้าที่ที่อาจทำกิจกรรมในเขต อบต. ตามมาตรา 68 ดังนี้
- 1) ให้มีน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภคและการเกษตร
 - 2) ให้มีและบำรุงไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น
 - 3) ให้มีและบำรุงรักษาทางระบายน้ำ
 - 4) ให้มีและบำรุงสถานที่ประชุม การกีฬา การพักผ่อนหย่อนใจและสวนสาธารณะ
 - 5) ให้มีและส่งเสริมกลุ่มเกษตรกร และกิจการสหกรณ์
 - 6) ส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมในครอบครัว
 - 7) บำรุงและส่งเสริมการประกอบอาชีพ
 - 8) การคุ้มครองดูแลและรักษาทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
 - 9) หาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของ อบต.

10) ให้มีตลาด ท่าเทียบเรือ และท่าข้าม

11) กิจกรรมเกี่ยวกับการพาณิชย์

12) การท่องเที่ยว

13) การผังเมือง

อำนาจหน้าที่ตามแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่น พ.ศ. 2542 กำหนดให้ อบต. มีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะ เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองตามมาตรา 16 ดังนี้

1. การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
2. การจัดให้มี และบำรุงรักษาทางบกทางน้ำ และทางระบายน้ำ
3. การจัดให้มีและควบคุมตลาด ท่าเทียบเรือ ท่าข้าม และที่จอดรถ
4. การสาธารณสุขปโภค และการก่อสร้างอื่นๆ
5. การสาธารณูปการ
6. การส่งเสริม การฝึก และการประกอบอาชีพ
7. คู่มือครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
8. การส่งเสริมการท่องเที่ยว

9. การจัดการศึกษา

10. การสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส
11. การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
12. การปรับปรุงแหล่งชุมชนแออัด และการจัดการเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย
13. การจัดให้มี และบำรุงรักษาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ
14. การส่งเสริมกีฬา
15. การส่งเสริมประชาธิปไตย ความเสมอภาค และสิทธิเสรีภาพของประชาชน
16. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของราษฎรในการพัฒนาท้องถิ่น
17. การรักษาความสะอาด และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง
18. การกำจัดมูลฝอย สิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย
19. การสาธารณสุข การอนามัยครอบครัว และการรักษาพยาบาล
20. การจัดให้มี และควบคุมสุสาน และฌาปนสถาน
21. การควบคุมการเลี้ยงสัตว์
22. การจัดให้มี และควบคุมการฆ่าสัตว์
23. การรักษาความปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และการอนามัย โรงมหรสพ

และสาธารณสถานอื่นๆ

24. การจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากป่าไม้ ที่ดิน
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

25. การผังเมือง

26. การขนส่ง และการวิศวกรรมจราจร

27. การดูแลรักษาที่สาธารณะ

28. การควบคุมอาคาร

29. การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

30. การรักษาความสงบเรียบร้อย การส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและรักษาความ
ปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน

31. กิจอื่นใด ที่เป็นผลประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามที่คณะกรรมการประกาศ
กำหนด

ประเภทของ อบต.

ปัจจุบันมีการแก้ไขประเภทของ อบต.แบ่งเป็น 3 ขนาด คือ

1. อบต.ขนาดใหญ่

2. อบต.ขนาดกลาง

3. อบต.ขนาดเล็ก

แต่เดิมนั้น อบต.แบ่งออกตามลำดับได้เป็น 5 ประเภทและมีจำนวนองค์การบริหารส่วนตำบลทั่วประเทศ ประจำปี 2542 ดังนี้

อบต. ชั้นที่ 1 จำนวน อบต. 74 แห่ง

อบต. ชั้นที่ 2 จำนวน อบต. 78 แห่ง

อบต. ชั้นที่ 3 จำนวน อบต. 205 แห่ง

อบต. ชั้นที่ 4 จำนวน อบต. 844 แห่ง

อบต. ชั้นที่ 5 จำนวน อบต. 5196 แห่ง

อบต. ชั้นที่ 5 จัดตั้งใหม่ (14 ธันวาคม 2542) จำนวน อบต. 349 แห่ง

รวม อบต. ทั่วประเทศทั้งสิ้นจำนวน 6746 แห่ง

โครงสร้างองค์กรของ อบต.

อบต. มีสภาตำบลอยู่ในระดับสูงสุด เป็นผู้กำหนดนโยบายและกำกับดูแลกรรมการบริหารของนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบล และมีพนักงานประจำที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ทำงานประจำวันโดยมีปลัดและรองปลัด อบต. เป็นหัวหน้างานบริหาร ภายในองค์กรมีการแบ่งออกเป็นหน่วยงานต่างๆ ได้เท่าที่จำเป็นตามภาระหน้าที่ของ อบต. แต่ละแห่งเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ที่รับผิดชอบอยู่ เช่น

1. สำนักงานปลัด

2. ส่วนการคลัง

3. ส่วนสาธารณสุข

4. ส่วนการศึกษา

5. ส่วนการโยธา

แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น

ความหมายของความคิดเห็น

ความหมายของความคิดเห็น (Opinion) ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของความคิดเห็นต่าง ๆ กันดังนี้

พจนานุกรมของ Webster (1967: 385) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของการตัดสินใจหรือการลงความคิดเห็นเกี่ยวกับบุคคลหรือสิ่งใด เป็นการประเมินสถานการณ์ หรือประเมินค่าตามความเชื่อถือหรือความรู้สึก โดยตามความเชื่อถือ มีน้ำหนักมากกว่า ความประทับใจ แต่น้อยกว่าความรู้อันแท้จริง

Kolesnik (1970: 320) ให้นิยามความคิดเห็นว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกซึ่งการตัดสินใจจากการประเมินค่า (evaluation judgement) หรือทัศนะ (point of view) เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะและความคิดเห็นหรือทัศนะนั้นย่อมได้รับอิทธิพลจากทัศนคติ

Good (1972: 339) ให้คำจำกัดความของความคิดเห็นว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความเชื่อ ความคิดหรือการลงความเห็นเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งไม่อยากจะบอกได้เป็นการถูกต้องหรือไม่

Wahlment (1973: 34) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นภาวะของจิตใจที่ผ่านประสบการณ์แล้ว เกิดการเรียนรู้และผลักดันให้เกิดความคิดความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

Broom and Philips (1955 อ้างถึง ประเสริฐ แยมกลิ่นฟุ้ง, 2519: 31) กล่าวว่าไว้ว่า ทักษคติจะปรากฏอยู่ในความคิดเห็นซึ่งเป็นเรื่องการตัดสินใจเฉพาะในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง การเรียงลำดับจากค่านิยมไปสู่ทัศนคติและความคิดเห็นเป็นการก้าวจากเรื่องทั่วไปยังเรื่องเฉพาะ จากสภาพจิตหรือความโน้มเอียงเริ่มกว้างๆ และแคบเข้า จนในที่สุดแสดงออกมาเป็นความคิดเป็นความคิดเป็นเฉพาะเรื่องความคิดเห็นขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ความคิดเห็นของบุคคลที่แสดงถึงความคิดค้นในสถานการณ์หนึ่งจะไม่มีผลผูกพันจริงจัง ดังจะเห็นได้จากกรณีสมาชิกสภานิติบัญญัติ ซึ่งเปลี่ยนความคิดเห็นของตนไปตามอำนาจของกลุ่มต่างๆและบรรยากาศความคิดเห็นเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

ทวี เสรหมัญ (2520: 4) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกที่อยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงและทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นบุคคลกลุ่มบุคคลหรือสถานการณ์ เป็นต้น ความคิดเห็นอาจจะเป็นไปในทางเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับสิ่งนั้นก็ไ้

สุชา จันทรเฒ และ สุรางค์ จันทรเฒ (2520: 104) มีความคิดเห็นว่า “เราไม่สามารถจะแยกทัศนคติ และความคิดเห็นออกจากกันได้ เพราะทัศนคติและความคิดเห็นนั้นมีลักษณะคล้ายๆกัน แต่ก็มีลักษณะของความคิดเห็นจะไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติ”

เรืองเวทย์ แสงรัตน (2522: 13) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยการพูดหรือเขียนโดยอาศัยพื้ความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมซึ่งการแสดงความคิดเห็นนี้อาจจะได้รับการยอมรับหรือการปฏิเสธจากคนอื่นได้

สงวน สุทธิเลิศอรุณ และคณะ (2522: 94) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นสภาพจิตใจ ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยที่ยังไม่ได้แสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาเป็นที่ปรากฏต่อบุคคลสาธารณะ

ปทานุกรมสังคมวิทยา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 246) ได้บัญญัติคำว่า ความคิดเห็น ซึ่งตรงกับคำว่า Opinion ในภาษาอังกฤษไว้ว่า หมายถึง 1) ข้อพิจารณาเห็นว่าเป็นจริงจากการใช้ปัญญา ความคิดประกอบ ถึงแม้จะไม่ได้อาศัยหลักฐานพิสูจน์ยืนยันได้เสมอไปก็ตาม 2) ทัศนะหรือประมาณเกี่ยวกับปัญหา หรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง 3) คำแถลงที่ยอมรับนับถือกันว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในหัวข้อปัญหาที่มีผู้นำมาขอปรึกษา คำว่า ความคิดเห็น มีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า

ทัศนคติ ซึ่งมีคำอธิบายได้ว่า คือ แนวโน้มที่บุคคลได้รับมาหรือเรียนรู้มา และกลายเป็นแบบอย่างในการแสดงปฏิกิริยาสนับสนุน หรือเป็นปฏิกิริยาต่อบางสิ่งบางอย่างหรือต่อบุคคลบางคน

Issak (1981: 203) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางคำพูดหรือคำตอบที่บุคคลได้แสดงออกต่อสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง โดยเฉพาะจากคำถามที่ได้รับทั่วไป โดยปกติแล้ว ความคิดเห็นแตกต่างจากเจตคติ คือ ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะขณะที่เจตคติจะเป็นเรื่องทั่วไปมีความหมายกว้างกว่า

อุทัย หิรัญโต (2526: 80-81) ให้ความเห็นไว้ว่า ความคิดเห็นของคนมีหลายระดับ คือ อย่างผิวเผินก็มี อย่างลึกซึ้งก็มี สำหรับความคิดเห็นที่เป็นทัศนคตินั้นเป็นความคิดเห็นอย่างลึกซึ้งและติดตัวไปเป็นเวลานาน และความคิดเห็นทั่วไปไม่เฉพาะอย่างยิ่ง ซึ่งมีประจำตัวของบุคคลทุกคน ความคิดเห็นที่ไม่ลึกซึ้ง และเป็นความคิดเห็นเฉพาะอย่าง และมีอยู่เป็นเวลานานสั้น เรียกว่า Opinion เป็นความคิดเห็นประเภทหนึ่งที่ไม่ตั้งอยู่บนรากฐานของพยานหลักฐานที่เพียงพอแก่การพิสูจน์ มีความแห่งอารมณ์น้อยและเกิดขึ้นได้ง่ายแต่ก็สลายตัวเร็ว

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527: 174) ได้สรุปว่า ความคิดเห็นเป็นเพียงการแสดงออกที่เกิดจากความรู้สึกภายในต่างๆ ซึ่งความรู้สึกภายในนั้นอาจเป็นเพียงเจตคติ หรือความเชื่อหรือค่านิยม หรือถ้าจะกล่าวในลักษณะของพฤติกรรมในแง่ของจิตวิทยาก็กล่าวได้ว่าเจตคติ ความเชื่อและค่านิยมเป็นพฤติกรรมภายในที่ไม่มีผู้ใดสังเกตหรือทราบได้นอกจากตัวของเขาผู้นั้น แต่ความคิดเห็นเป็นพฤติกรรมภายนอกที่ผู้อื่นสามารถสังเกตหรือทราบได้อย่างชัดเจน ดังนั้น คนที่มีเจตคติ หรือ ความเชื่อหรือ ค่านิยมอย่างหนึ่ง แต่ถ้าเขาไม่แสดงความคิดเห็นออกมา ก็จะไม่มีผู้ใดทราบได้เลยว่าเขามีเจตคติหรือความเชื่อหรือค่านิยมเช่นใด

นพมาศ ชีรเวทิน (2539: 99) อธิบายว่า ความคิดเห็นนั้นถูกจัดว่าเป็นส่วนที่มนุษย์ได้แสดงออกมาโดยการพูดหรือการเขียน มนุษย์นั้นพูดจากใจจริง พูดตามสังคม หรือพูดเพื่อเอาใจผู้ฟังก็ตาม แต่เมื่อพูดหรือเขียนไปแล้ว ก็ทำให้เกิดผลได้ คนส่วนใหญ่ก็มักจะถือได้ว่าเป็นสิ่งที่มนุษย์แสดงออกมานั้นเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความเป็นใจด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่นิยมกันมาก

ความคิดเห็นของบุคคลเกิดจากประสบการณ์ การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น การเลียนแบบและองค์ประกอบทางสถาบันสังคม คือ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2537: 602-604)

1. ประสบการณ์ บุคคลจะมีความคิดเห็นในแบบใด ลักษณะใด ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลนั้น มีประสบการณ์กับสิ่งๆ นั้น ในลักษณะใด

2. การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ความคิดเห็นของบุคคลอาจเกิดจากการที่มีการติดต่อสัมพันธ์กัน มีการถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ จากบุคคลนั้น แล้วก็รับเอาความคิดเห็นนั้นมาเป็นของตนเอง

3. ตัวแบบ ความคิดเห็นของบุคคลบางอย่างอาจเกิดจากการเลียนแบบไม่ว่าเป็นการเลียนแบบไม่ว่าเป็นการเลียนแบบพฤติกรรมของบุคคลที่ชื่นชอบ หรือจากสื่อต่างๆ ด้วยเป็นสิ่งที่มียุทธศิลป์ในการสร้างความคิดเห็น โดยบุคคลจะค่อยๆ รับประสบการณ์จากชีวิตประจำวันวัน กลายเป็นความคิดเห็นต่อไป

กิตติ สุทธิสัมพันธ์ (2542: 12-13) ได้สรุปปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล ซึ่งทำให้บุคคลแต่ละคนแสดงความคิดเห็นที่อาจเหมือนกันหรือแตกต่างกันออกไป คือ

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย คือ เพศ อวัยวะ ความครบถ้วนสมบูรณ์ของอวัยวะต่างๆ คุณภาพของสมอง

1.2 ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลต่อการแสดงออก ซึ่งความคิดเห็นและการศึกษา ทำให้บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องต่างๆ มากขึ้น และคนที่มีความรู้มากจะมีความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ อย่างมีเหตุผล

1.3 ความเชื่อ ค่านิยม และเจตคติของบุคคลต่อเรื่องต่างๆ ซึ่งอาจได้จากการเรียนรู้กลุ่มบุคคลในสังคม หรือจากการอบรมสั่งสอนของครอบครัว

1.4 ประสบการณ์ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในหน้าที่และความรับผิดชอบต่องาน ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็น

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

2.1 สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ สิ่งต่างๆ เหล่านี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นของบุคคล เป็นการได้รับข่าวสาร ข้อมูลต่างๆ ของแต่ละบุคคล

2.2 กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใด ก็จะต้องยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมนั้น ซึ่งทำให้บุคคลนั้นมีความคิดเห็นไปตามกลุ่ม หรือสังคมที่อยู่

2.3 ข้อเท็จจริงในเรื่องต่างๆ หรือสิ่งต่างๆ ที่บุคคลแต่ละคนได้รับทั้งนี้ เพราะข้อเท็จจริง ที่บุคคลได้รับแตกต่างกัน ก็จะมีผลต่อการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

Oskamp (1977: 119-133) กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้บุคคลเกิดความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งประกอบด้วย

1. ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย เป็นปัจจัยที่มักจะไม่มีผลพุดถึงมากนัก ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ปัจจัยทางพันธุกรรมจะมีผลต่อความก้าวร้าวของบุคคล ซึ่งจะทำให้มีผลต่อการศึกษา เจตคติ หรือความคิดเห็นของบุคคลนั้นๆ ได้ ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล คือ การที่บุคคลได้รับความรู้สึก และความคิดโดยตรงไม่ว่าจะเป็นการกระทำหรือได้พบเห็นต่อสิ่งต่างๆ ด้วยตัวเอง ทำให้เกิดเจตคติหรือความคิดเห็นจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ

2. อิทธิพลจากครอบครัว เป็นปัจจัยที่บุคคลได้รับจากการเลี้ยงดู อบรม ของพ่อแม่ และครอบครัว ทำให้เด็กได้รับการอบรมสั่งสอน ทั้งในความคิด การตอบสนองความต้องการ ทางด้านร่างกาย การให้รางวัล และการลงโทษ

3. เจตคติและความคิดเห็นของกลุ่ม เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลมากเพราะบุคคลต้องมีสังคมและอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ดังนั้น เจตคติและความคิดเห็นต่างๆ ของกลุ่มจะได้รับการถ่ายทอดสู่ตัวบุคคล

4. สื่อมวลชน เป็นการที่บุคคลได้รับข่าวสาร ความคิดเห็น หรือเจตคติต่างๆ จากสื่อ ด้านต่างๆ จะมีผลทำให้บุคคลมีความคิดเห็น ความรู้สึก เป็นไปตามข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่ได้รับ

Foster (1952 อ้างถึง สุนิภา งามสันติกุล, 2543: 11) ได้สรุปว่ามีปัจจัย 2 ประการ ที่ทำให้เกิดความคิดเห็น ดังนี้

1. ประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งของ คน หมู่คณะ เรื่องราวต่างๆ หรือสถานการณ์
ความคิดเห็น เกิดขึ้นในตัวบุคคลจากการได้พบเห็น ความคุ้นเคย อาจถือได้ว่าเป็นประสบการณ์ตรง
และจากการได้ยินได้ฟัง ได้เห็นรูปถ่าย หรืออ่านจากหนังสือโดยไม่ได้พบเห็นของจริงถือว่าเป็นประสบการณ์ทางอ้อม
2. ระบบค่านิยมและการตัดสินใจค่านิยม เนื่องมาจากกลุ่มชนแต่ละกลุ่มมีค่านิยมและ การตัดสินใจค่านิยมไม่เหมือนกัน คนแต่ละกลุ่มจึงมีความคิดเห็นในสิ่งต่างๆ แตกต่างกัน

วิธีวัดความคิดเห็น

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2531: 3) ได้กล่าวถึง มาตรวัดทัศนคติ และความคิดเห็นที่ใช้กันอยู่แพร่หลาย ซึ่งมี 4 วิธี

1. วิธีของเทอร์สโตน (Thurstone's Method) เป็นวิธีสร้างมาตรวัดออกเป็นปริมาณแล้วเปรียบเทียบ ตำแหน่งของความคิดเห็น หรือทัศนคติไปในทางเดียวกันและเสมือนว่าเป็น scale ที่มีช่อง ทางเท่ากัน (equal-appearing intervals)

2. วิธีของกัตต์แมน (Guttman's Scale) เป็นวิธีทัศนคติหรือความคิดเห็นในทางเดียวกัน และสามารถจัดอันดับของทัศนคติสูง-ต่ำ แบบเปรียบเทียบกันและกันได้ จากอันดับต่ำสุดถึงสูงสุดได้ และแสดงถึงการสะสมของข้อความคิดเห็น

3. วิธีจำแนกแบบ เอส ดี สเกล (Semantic Differential Scale: S-D Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความเห็น โดยอาศัยคู่คำคุณศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม (Bipolar Adjective) เช่น ดี-เลว เป็นต้น

4. วิธีของไลเคิร์ต (Likert's Method) เป็นวิธีสร้างมาตรวัดทัศนคติและความคิดเห็นที่นิยมแพร่หลาย เพราะเป็นวิธีสร้างมาตรวัดที่ง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบสามารถแสดงทัศนคติในทางชอบหรือไม่ชอบ โดยจัดอันดับความชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งอาจมีคำตอบให้เลือก 4 หรือ 5 คำตอบ และให้คะแนน 5,4,3,2,1 หรือ +2, +1, 0, -1, -2 ตามลำดับ

สุภิญญา แกมสันติกุล (2543: 12) ได้กล่าวว่า การวัดความคิดเห็นโดยทั่วไปต้องมีส่วนประกอบ 3 อย่าง คือ บุคคลที่ถูกวัด สิ่งเร้า และการตอบสนอง ซึ่งจะออกมาเป็นระดับ สูง – ต่ำ มาก – น้อย วิธีวัดความคิดเห็นนั้นโดยมาก จะใช้การตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์โดยให้ผู้ตอบคำถามเลือกตอบแบบสอบถาม

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นนั้นอาจแบ่งได้เป็นปัจจัยด้านบุคคลซึ่งรวมถึงข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลในด้านงานและปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นนั้นอาจจะเป็นปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ซึ่งเป็นปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลต่อการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นและการศึกษาทำให้บุคคลมีความรู้ในเรื่องต่างๆ มากขึ้น และคนที่มีความรู้มากจะมีความคิดเห็นต่างๆ อย่างมีเหตุผล ส่วนข้อมูลในด้านงาน ได้แก่ ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาในการปฏิบัติงานหรือประสบการณ์เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในหน้าที่และความรับผิดชอบต่องาน ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็นส่วนปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ สื่อต่างๆ การได้รับข้อมูลข่าวสารจากสิ่งต่างๆ มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นของบุคคลกลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง เช่น การเข้ามามีส่วนร่วมมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใดก็จะต้องยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมนั้น ซึ่งทำให้บุคคลมีความคิดเห็นไปตามกลุ่มหรือสังคมนั้นๆ ข้อเท็จจริงในเรื่องราวต่างๆ หรือสิ่งต่างๆ ที่บุคคลแต่ละคนได้รับ เช่น ในเรื่องความรู้ความ

เข้าใจ การเข้ารับการอบรม ถ้าบุคคล มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวต่างๆ ดี หรือเคยได้เข้ารับการอบรมในเรื่องต่างๆ นั้น เป็นการเฉพาะซึ่งจะมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล

แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับนักการเมือง

ความหมายของนักการเมือง

คำว่า “นักการเมือง” (politician) มาจากคำว่า “การเมือง” (politics) มาจากภาษากรีก คือคำว่า “polis” แปลว่าเมืองหรือนคร ตามประวัติศาสตร์การปกครองของกรีกในสมัยโบราณ ปรากฏว่าเมืองหรือนครมีฐานะเป็นรัฐ (state) หรือที่เรียกว่า นครรัฐ (city-state) เช่น นครเอเธนส์ และนคร สปาร์ตา เป็นต้น เมืองหรือนครในสมัยโบราณต่อมาจึงกลายสภาพเป็น “รัฐ” ตามความหมายในปัจจุบัน ในนครรัฐเอเธนส์ ถือว่า สังคมคือการเมือง ประชาชนทั้งหมดในฐานะที่มีส่วนร่วมในกิจการของรัฐก็คือ นักการเมืองและบุคคลที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการอำนวยความสะดวก ปกครองรัฐ หรือเมืองก็คือ ประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการเมืองมากกว่าคนอื่นๆ (ซีรัทท์ เสรริงสรณ์ , 2532: 10)

ในระบอบประชาธิปไตย บุคคลที่ได้ชื่อว่าเป็นนักการเมืองนั้นโดยปรกติแล้ว ต้องสมัครรับเลือกตั้งเพื่อให้ประชาชนแสดงความนิยมชมชอบ และเมื่อได้รับเลือกตั้งแล้วก็อยู่ในตำแหน่งในตำแหน่งในระยะเวลาอันจำกัด เช่น 4 ปี หรือ 5 ปี เมื่อระยะเวลาที่อยู่ในตำแหน่งสิ้นสุดลง วงจรการเมืองก็จะเริ่มต้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง กล่าวคือ จะต้องทำการเลือกตั้งกันใหม่เพื่อหาบุคคลที่จะไปดำรงตำแหน่งทางการเมือง โดยเหตุที่นักการเมืองต้องต่อสู้กับคู่แข่งเพื่อให้ประชาชนออกเสียงลงคะแนนหรือแสดงความนิยม ผู้ที่เป็นนักการเมืองมักได้ชื่อว่าเป็นบุคคลที่แสวงหาประโยชน์เฉพาะหน้า เป็นคนฉวยโอกาสและมากไปด้วยเล่ห์กล ตลอดจนใช้อุบายต่างๆ เพื่อจูงใจให้ประชาชนลงคะแนนเสียงแก่ตน ไม่ว่าจะผิดธรรมเนียมคลองธรรมหรือไม่ อย่างไรก็ดีเจตนารมณ์ของนักการเมืองที่ประกาศต่อประชาชนในขณะที่ทำการรณรงค์หาเสียงนั้น ทุกคนต่างมีความปรารถนาจะทำประโยชน์ให้แก่บ้านเมืองและให้ประชาชนได้รับความผาสุก แต่เนื่องจากต้องมีการแข่งขันเพื่อเอาชนะใจประชาชน จึงมักมีการโน้มน้าวจิตใจประชาชนด้วยวิธีการต่างๆ และมีการโจมตี ขู่ข่มขู่ของกันและกัน ซึ่งถือว่าเป็นการปฏิบัติการทางการเมืองที่หลักเลี่ยมมิได้ (ซีรัทท์ เสรริงสรณ์, 2532: 10-11)

ธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์ (2432: 12-13) ได้แบ่งบุคคลทางการเมืองตามลักษณะของการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมืองมากน้อยแตกต่างกันออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้

1. ผู้ไม่สนใจทางการเมือง หรือสนใจทางการเมืองน้อย (The apolitical stratum) มักเป็น คนส่วนใหญ่ของประเทศที่กำลังพัฒนา ได้แก่ ผู้ที่มีความเฉยเมยทางการเมือง ไม่สนใจที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมืองหรือกระบวนการเมือง อาทิ ไม่สนใจไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งไม่สนใจที่จะเป็นสมาชิกพรรคการเมืองหรือลงสมัครรับเลือกตั้ง หรือไม่สนใจเรื่องราวต่างๆ ทางการเมืองเลย ฯลฯ บุคคลจำนวนนี้มีสาเหตุที่อยากเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองแตกต่างกันออกไป แต่ส่วนใหญ่ แล้วบุคคลเหล่านี้มีความเชื่อว่าพวกเขาไม่มีความเชื่อว่าพวกเขาไม่มีความรู้ ความเข้าใจทางการเมือง ดีพอที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวได้

2. ผู้สนใจทางการเมือง (The political stratum) เป็นบุคคลที่สนใจเรื่องราวข่าวสารทางการเมืองและอาจเข้าไปมีส่วนเกี่ยวกับการตัดสินใจการดำเนินกิจการของรัฐ การเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องนี้มีอยู่หลายหนทางที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไป เช่น บุคคลที่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นทางการเมืองและมีความเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของตนอย่างไร บุคคลที่รู้ถึงความสำคัญของการตัดสินใจของรัฐบาลหรือสถาบันทางการเมืองอื่นๆ บุคคลที่สนใจเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองระดับหนึ่ง เช่น สนใจไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง สนใจสมัครเป็นสมาชิกของพรรคการเมือง แต่ยังไม่ถึงระดับที่จะลงสมัครรับเลือกตั้งหรือเข้าไปเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจหรือการกำหนดนโยบายโดยตรง

3. ผู้แสวงหาอำนาจและผู้นำ (The power-seekers) ในสังคมการเมืองมีบุคคลบางคน พยายามแสดงหาอำนาจมากกว่าคนอื่นๆ ซึ่งทำให้เขามีอำนาจหรืออิทธิพลทางการเมืองมากกว่า บุคคลเหล่านี้จะพยายามแสดงหาอิทธิพลเพื่อผลทางด้านนโยบาย ระเบียบข้อบังคับและการตัดสินใจในการใช้บังคับกฎหมายของรัฐและอิทธิพลทางการเมืองนี้ ไม่มีทางที่สมาชิกในระบบการเมืองจะมีได้อย่างเท่าเทียมกัน การแสวงหาอำนาจก็เพื่อประโยชน์ในการยึดครองทรัพยากรทางการเมือง โดยมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผลประโยชน์ของประชาชนโดยส่วนรวม เพื่อแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในสังคม หรืออาจจะเป็นการแสวงหาอำนาจเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวหรือพวกพ้องเพียงกลุ่มน้อยก็ตาม

4. ผู้ทรงอำนาจ (The powerful) หมายถึง บุคคลที่มีทรัพยากรทางการเมืองหรือเป็นผู้ใช้อำนาจทางการเมือง อันเนื่องมาจากความแตกต่างของสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้แก่บุคคลเหล่านี้มากกว่าบุคคลโดยทั่วไปในระบบการเมือง บุคคลเหล่านี้อาจมีได้ต้องการแสวงหาอำนาจหรือทรัพยากรทางการเมืองเลย แต่เขากลับมีอำนาจนั้นและเป็นผู้ใช้อำนาจนั้นเสียเอง

ในลักษณะการจำแนกบุคคลออกเป็น 4 กลุ่ม หรือ 4 ระดับ ของคาล์ตัน จึงทำให้พอจะมองเห็นได้ว่า นักการเมืองในความหมายโดยทั่วไปคือ บุคคลประเภทที่สาม หรือผู้ที่แสวงหาอำนาจและผู้นำ ซึ่งเป็นความหมายที่มีความเข้าใจกันโดยทั่วไปมากที่สุดในปัจจุบัน หรือในอีกทฤษฎีหนึ่งมีความเข้าใจว่า การเมืองนั้นเกี่ยวข้องกับบุคคลประเภทที่ 3 ว่าเป็นผู้ที่ฝักใฝ่ฝ่ายทางการเมือง (partisan politics) ส่วนบุคคลประเภทที่ 1 และ 2 นั้น เป็นผู้ที่ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายทางการเมือง (nonpartisan politics)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542: 568) ได้ให้ความหมายไว้ว่า นักการเมือง หมายถึง ผู้ฝักใฝ่ในทางการเมือง ผู้ที่ทำหน้าที่ทางการเมือง เช่น รัฐมนตรี สมาชิกสภา

ประเภทของนักการเมือง

Silcock and Evers (1965:84-104) ได้แบ่งกลุ่มนักการเมืองออกตามอาชีพเป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ คือ

1. กลุ่มนักการเมืองที่มาจากพวกข้าราชการการพลเรือนชั้นผู้ใหญ่ที่ปลดเกษียณแล้ว หรือกำลังจะปลดเกษียณ

2. นักการเมืองที่มาจากกลุ่มพ่อค่านักธุรกิจนายธนาคารและผู้ประกอบอาชีพอิสระต่าง ๆ เช่น นายแพทย์ ทนายความและวิศวกร เป็นต้น

3. นักการเมืองที่มาจากทหาร นายทหารที่มาเป็นนักการเมืองจะเคยดำรงตำแหน่งอยู่ในระดับสูง ในกองทัพหรืออยู่หน่วยคุมกำลังรบเป็นส่วนใหญ่

ใหม่ รักหนู และ ธวัชชัย ไพจิต (2522:149) ได้แบ่งนักการเมืองออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ประเภทอาสาหรืออุทิศตัวเต็มที่ กลุ่มนี้จะอุทิศตัวเองจะเป็นพวกที่มีความคิดและความรู้สึกที่รุนแรง เช่น ขอมรับนับถือนโยบายพรรคและหัวหน้าพรรคอย่างลึกซึ้ง จนสามารถเอาการเมืองแทนศาสนาได้ เชื่อมั่นและหวังในระบบการเมือง พวกนักการเมืองประเภทนี้จะเป็นหัวหน้าหอสำคัญที่เดินหน้า ได้แก่ นักการเมืองระดับหัวหน้าพรรค กรรมการบริหารพรรค หรือเลขาธิการพรรค เป็นต้น

2. ประเภทแนวร่วมหรือพันธมิตร นักการเมืองประเภทนี้มีศรัทธาและมีอุดมการณ์ทางการเมือง รองจากนักการเมืองประเภทแรก แต่จะมีระดับเชื่อมั่นศรัทธาในระบบการเมืองลดระดับลงมาบ้างเล็กน้อย

3. ประเภทพวกมีศรัทธา สำหรับนักการเมืองประเภทนี้มีระดับความเป็นศรัทธาทางการเมืองไม่รุนแรงพอ แม้ว่าโอกาสจะอำนวยให้ก็ตาม พวกนี้จะเป็นพวกเฉื่อยชา เฉยเมยทางการเมืองแต่มีความเชื่อมั่น และมีศรัทธาในระบบการเมืองอยู่บ้าง แต่เมื่อความรู้สึกเฉื่อยชาเข้าครอบงำพวกนี้มักจะโทษ คนอื่นเสมอ

มารยาทและจริยธรรมของนักการเมือง

อมร รักษาสัตย์ (2544: 6) กล่าวว่าจริยธรรมที่ถูกบังคับให้กระทำถือว่าเป็นจริยธรรมขั้นต่ำ ดังที่ ท่านวันมูหะมัดนอร์ มะทา ตั้งเกณฑ์จริยธรรมว่ามี 3 ขั้นคือ จริยธรรมขั้นแรกหรือขั้นต้น คือ การที่ไม่ทำชั่ว เพราะกฎหมายบังคับ เพราะกติกากำหนด เพราะกลัวคนจะเห็นคือ ถูกบังคับแล้วไม่ทำอย่างนี้ถือเป็นจริยธรรมเบื้องต้น จริยธรรมขั้นสอง คือ การทำความดี เพื่อให้มีความสุข ไม่ใช่โดนบังคับแต่ทำแล้วรู้สึกมีความสุขถือว่าเป็นจริยธรรมขั้นที่สองเป็นการทำความดีการประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้ตนเองนั้นมีความสุข สังคมมีความสุข คนอื่นมีความสุข ไม่ใช่เพราะถูกบังคับ เช่น การปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ จริยธรรมขั้นสามเป็นขั้นที่สูง ได้แก่ การกระทำด้วยความบริสุทธิ์ใจไม่ต้องการเอาหน้าให้ทำบุญเจิบๆ ทำแล้วไม่แอบอ้าง เช่น ทำรายส่งอาจารย์ด้วยความมานะของตนเองได้เกรดด้วยความภูมิใจ

บัญญัติ 10 ประการ ของนักการเมืองของท่านวันมูหะมัดนอร์ มะทา (อมร รักษาสัตย์ ,2544: 7) ประกอบด้วย

1. ต้องเคารพต่ออธิปไตยของประชาชน ยอมรับว่าชาวบ้านคือเจ้าของอำนาจ นักการเมืองคือ ผู้แทน
2. นักการเมืองต้องซื่อสัตย์ต่อหน้าที่
3. รับผิดชอบต่อหน้าที่ในเรื่องต่างๆไป
4. นักการเมืองต้องมีความยุติธรรม เพราะนักการเมืองต้องดูแลคนส่วนใหญ่ เมื่อจะต้องดูแลคนส่วนใหญ่แล้ว ก็ต้องมีความยุติธรรม
5. นักการเมืองต้องฟังความคิดเห็นของชาวบ้านและผู้อื่น หูของนักการเมืองต้องรับฟังความทุกข์ยากของประชาชนเพื่อนำมาแก้ไข
6. นักการเมืองต้องมีความเสียสละ นักการเมืองต้องมีเหตุผล ถัดกันด้วยเหตุและผล
7. นักการเมืองต้องขยันหมั่นเพียร
8. นักการเมืองต้องอ่านหนังสือให้มีความรู้และทันสมัย
9. นักการเมืองต้องตรงต่อเวลา
10. นักการเมืองต้องสร้างสรรค์ และตัดสินใจทำประโยชน์ต่อสาธารณะต่อส่วนรวม นอกจากนั้น

อมร รักษาสัตย์ (2544: 7) ยังมีการออกประมวลความประพฤติที่เหมาะสม 7 ประการด้วยกัน คล้ายๆ กับของท่านวันนอร์ ข้างต้นกล่าวคือ

1. นักการเมืองไม่ควรที่จะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว
2. ต้องมีความซื่อมั่น มีศักดิ์และมีเกียรติยศ คำนึงถึงศักดิ์ศรีและเกียรติยศ

3. นักการเมืองที่ดีต้องมีเป้าหมายที่ดี
4. ต้องมีความรับผิดชอบ ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง
5. ต้องเป็นคนเปิดเผย โปร่งใส ไม่ใช่ปิดบังซ่อนเร้น มีเรื่องลับคมในก็ไม่พูดไม่จา
6. ต้องมีความซื่อสัตย์สุจริต
7. ต้องมีความเป็นผู้นำ กล้าที่จะนำในสิ่งที่ดี

นักการเมืองที่พึงประสงค์

ยรรยง ชาติสุทธิชัย, หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ, 2554 ฉบับวันที่ 16 พฤษภาคม 2554: ได้กล่าวถึงนักการเมืองที่พึงประสงค์มีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

1. นักการเมืองที่มีความรู้ ความสามารถ ซึ่งหมายความว่าเป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับการปกครองบริหาร เข้าใจลึกซึ่งถึงปรัชญาการปกครองแบบประชาธิปไตยมีความเข้าใจเป็นอย่างดีเกี่ยวกับโครงสร้างและกระบวนการทางการเมืองเข้าใจรัฐธรรมนูญกฎหมายพรรคการเมืองกฎหมายเลือกตั้งและกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวกับบ้านเมืองที่สำคัญที่สุดต้องบริหารงานโดยเห็นความสามารถใช้คนให้ถูก เหมาะสมกับงาน และใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและประเมิณผล
2. ต้องเป็นบุคคลที่มีวิสัยทัศน์ มองการณ์ไกลไม่คับแคบและดื้อรั้น ต้องเปิดกว้างรับฟังความคิดเห็นหลายๆ ฝ่าย มีประเด็นปัญหาและแนวทางการแก้ไขอย่างละเอียด ไม่สุดโต่งไปตามสมัยนิยมหรือถูกทุ่งจนเกินไป สามารถประสานความรู้จากที่อื่นกับภูมิปัญญาของชาติ
3. ต้องเป็นบุคคลที่มีจริยธรรมและศีลธรรม มีศีล มีสัจย์ โดยเฉพาะอย่างจริยธรรมและจรรยาบรรณทางการเมือง รักษาหลักการของความยุติธรรมและความถูกต้อง ไม่ทำลายหลักการปกครองแบบประชาธิปไตย ที่สำคัญที่สุดต้องมีจิตวิญญาณของความเป็นประชาธิปไตย

4. ต้องสามารถอุทิศชีวิตเพื่อชาติแผ่นดิน กระทำการทุกอย่างเพื่อประโยชน์ของสังคมและประเทศชาติ รักษาและปกป้องผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะคนยากไร้ไม่มีเชื้อราชสกุลบังหลวงมุงกอบโกยผลประโยชน์โดยใช้ตำแหน่งอำนาจที่ครองอยู่

5. ต้องต่อสู้ในกระบวนการทางการเมืองอย่างเที่ยงธรรม ไม่ใช้เงินซื้อเสียง ไม่ใช้เงินชักจูงลูกพรรคจากพรรคอื่นเข้าพรรคตน ไม่โกงค่าตัวที่จะหาเงินก้อนใหญ่เข้ากระเป๋า

6. ต้องสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองที่อารยะ ไม่สร้างกระบวนการทางการเมืองแบบน้ำเน่า การพูดจาต้องมีหลักฐาน มีข้อมูล มีทฤษฎี มีเหตุผลที่สำคัญต้องไม่สร้างภาพอันอัปยศของนักการเมืองให้ปรากฏเพราะจะทำให้ระบอบประชาธิปไตยเสื่อมความชอบธรรม

7. ต้องผดุงไว้ซึ่งหลักนิติธรรม รักษาไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมาย ไม่ตะแบงตีความแบบศรีธนญชัย ถูบน้าปะจุมูก เลือกปฏิบัติ

แต่ที่สำคัญที่สุดระบบและสังคมจะต้องผลักดันให้บุคคลที่ไม่น่าพึงประสงค์ออกไปจากวงการเหลือเพียงแต่บุคคลที่น่าพึงประสงค์ไว้ทำหน้าที่แทนประชาชนพร้อมๆ กับกลไกการควบคุมไม่ให้บุคคลเหล่านี้ออกนอกกรอบ

จ้านง อติวัฒนสิทธิ์ (2544: 78-109) ได้กล่าวลักษณะผู้นำที่ดี คือ จะต้องรู้และเข้าใจเรื่องความต้องการของมนุษย์การเป็นผู้นำนั้นและมีหลายองค์ประกอบที่จะแบ่งเป็น

1. การเป็นผู้นำมนุษย์ต้องมีคุณสมบัติ คือ

1.1 ผู้นำจะต้องรู้และเข้าใจเรื่องของมนุษย์ให้ลึกซึ้ง

1.2 ผู้นำจะต้องมีความรู้ด้านจิตวิทยาของมนุษย์อย่างละเอียด และสามารถดำเนินการเพื่อสนองตอบความต้องการของลูกน้อง

1.3 ผู้นำจะต้องมีคุณสมบัติพิเศษคือ จะต้องมีลักษณะเด่น มีพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพสามารถใช้ไว้ปรับและปฏิภาณแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี

2. คุณลักษณะที่ของผู้นำ

คุณลักษณะที่ของผู้นำ คือ คุณลักษณะที่ได้รับการฝึกอบรมและพัฒนาแล้วเป็นอย่างดีโดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกอบรมและการพัฒนา

2.1 ด้านจิตใจ (Mind)

2.2 ด้านอารมณ์ (Emotion)

2.3 ด้านสติปัญญา (Intellect)

2.4 ด้านความสัมพันธ์ (Relationship)

2.5 ด้านคุณธรรมและจริยธรรม (Virtues and Ethic)

3. จิตใจของผู้นำที่ดี

3.1 จิตใจสงบเยือกเย็น (Peaceful)

3.2 ไม่หวั่นไหวเพราะอคติ (Non-Prejudiced)

3.3 จิตใจหนักแน่น (Strong determination)

3.4 ไม่เชื่อคนง่าย (Not easily led)

3.5 จิตใจเบิกบานเป็นมิตร

3.6 จิตใจมีคุณธรรม

3.7 จิตใจมีความสุข

3.8 จิตใจใฝ่รู้เป็นประจำ

4. อารมณ์ของผู้นำที่ดี ผู้นำที่ได้รับการพัฒนาดิแล้วควรมีอารมณ์เป็นแบบผู้ใหญ่ ดังนี้

4.1 มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ (Maturity)

4.2 มีอารมณ์ไม่หวั่นไหวไปกับโลกธรรมทั้ง ๘

4.3 มีอารมณ์ละเอียดอ่อน โอบอ้อม สุกภาพ เรียบร้อย

4.4 มีอารมณ์ชื่นชอบธรรมชาติ รักเสียงเพลง และชื่นชมสุนทรียวัตถุ

4.5 แสดงตนเหมาะสมกับวัยและตำแหน่ง

4.6 ไม่ปล่อยให้อารมณ์อยู่เหนือเหตุผลหรือเหนือจิตใจของตน

4.7 มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ของตนได้โดยไม่รู้สึกว่าเป็นการเก็บกดอารมณ์เอาไว้

4.8 รู้จักปล่อยวางทางอารมณ์ไม่เคร่งเครียดถึงเรื่องผิดหวังหรือเรื่องไม่ถูกใจที่ผ่านมาแล้ว

4.9 มีความสามารถในการพัฒนาอารมณ์ให้สูงส่งดีงามและเป็นไปในทางสร้างสรรค์สติปัญญาของผู้นำควรเป็นอย่างไร

5. ผู้นำที่ดีต้องมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดรู้ในหลายๆ เรื่องดังต่อไปนี้

5.1 เป็นคนดีมีไหวพริบดี ฉลาดในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.2 มีความรู้ในหน้าที่การงานที่รับผิดชอบ

5.3 รู้จักตนเองดีเช่นรู้ถึงความสามารถและความบกพร่องของตน

5.4 รู้จักเหตุผล

5.5 รู้จักบุคคลอื่นที่อยู่รอบข้างและรู้วิธีการใช้คนได้อย่างเหมาะสมกับความรู้
ความสามารถ

5.6 รู้และเข้าใจวัฒนธรรมของชุมชนหรือของสังคม

5.7 รู้และเข้าใจโครงสร้างของสังคมที่ตนเป็นผู้นำคนทั้งหลายอยู่

5.8 รู้จักประมาณในการทำงานและการบริโภค

5.9 รู้จักกาลละและเทศะ

5.10 รู้จักวางแผนในการพัฒนา รู้หลักการเกี่ยวกับการบริหารการปกครอง

5.11 รู้จักงานนโยบายและรู้จักการประเมินผลตามโครงการที่ได้พัฒนาไปแล้ว

6. ความสัมพันธ์ทางสังคมของผู้นำควรเป็นอย่างไรผู้นำที่ดีจะต้องมีความสามารถในการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ดังต่อไปนี้

6.1 มีความสามารถในการสื่อสารกับบุคคลอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับลูกน้อง ผู้นำจะต้องใช้ภาษาหรือสัญลักษณ์ในการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ได้อย่างเหมาะสมและเป็นที่เข้าใจ เป็นอย่างดี จนบุคคลอื่นสามารถตอบสนองตนเอง ได้เป็นอย่างดี

6.2 มีความสามารถในการบริหารงาน บริหารบุคคล บริหารตน บริหารงบประมาณและบริหารวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ในองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6.3 มีวิสัยทัศน์กว้างไกล รู้จักติดต่อกับบุคคลในหน่วยงานต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อตนเองและต่อส่วนรวม

6.4 เป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดี แต่งตัวเหมาะสมกับวัยและตำแหน่ง

6.5 มีความสามารถในการกระตุ้นและส่งเสริมให้ลูกน้องทำงานอย่างกระตือรือร้นและดำรงชีวิตอย่างมีคุณธรรมและมีความสุข

6.6 เป็นแบบอย่างที่ดีของบุคคลอื่นในด้านการบำรุงรักษาสุขภาพอนามัย ภาวะเปียบที่ดีของสังคม อนุรักษ์และพัฒนาวัฒนธรรมที่ดีให้แพร่หลายต่อไป

7. คุณธรรมและจริยธรรมของผู้ปกครองเป็นอย่างไร

7.1 มีความรักและความเมตตา และความเสียสละ

7.2 มีจิตใจสะอาดบริสุทธิ์ ไม่คิดอาฆาตพยาบาทหรือคิดเบียดเบียนคนอื่นด้วยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน

7.3 มีความรู้ที่ถูกต้อง และใช้ความรู้ในทางสร้างสรรค์สิ่งดีงามแก่ตนเองและแก่สังคม

7.4 มีสติสัมปชัญญะ ไม่ประมาทลุ่มหลงหรือมัวเมาในอบายมุข

7.5 มีความละเอียดในการทำชั่ว และเกรงกลัวต่อผลของอกุศลกรรมทุกประเภท

7.6 มีความกตัญญู รู้คุณของบุคคลอื่นที่ได้ทำในสิ่งที่มีประโยชน์ต่อตนเอง

7.7 มีความรักในสังฆธรรม รักในความซื่อสัตย์

7.8 มีความเคารพในศักดิ์ศรีของเพื่อนมนุษย์

7.9 มีความเชื่อในกฎแห่งกรรมและปฏิบัติตามหลักกุศลกรรม

7.10 ไม่ทำลายกฎแห่งคุณภาพทางสังคมและคุณภาพแห่งธรรมชาติสิ่งแวดล้อม

7.11 เคารพในกฎระเบียบของสังคมไม่ถืออภิสิทธิ์

7.12 มีความสามารถในการดำรงความเป็นธรรม และความยุติธรรมในสังคม

7.13 มีมูทิตาจิตต่อผู้อื่นไม่อิจฉาริษยาผู้อื่น

7.14 ปฏิบัติตามหลักทศพิธราชธรรม และหลักสังคหวัตถุ รวมทั้งหลักธรรมที่ดีงามของศาสนาทั้งหลาย

ผู้นำสังคมที่มีคุณลักษณะดังกล่าวสามารถเรียกได้ว่า เป็นผู้นำประเภท Social Engineers ซึ่งสามารถช่วยนำสังคม ช่วยให้สังคมเจริญก้าวหน้ามีความสุขและช่วยพัฒนาสังคมให้เป็น ปึกแผ่นและมีความยั่งยืนทุกด้านตลอดไป และผู้นำที่ดีจะต้องมีการพัฒนาเป็นองค์รวม กล่าวคือ การมีความรู้ ความสามารถพิเศษเฉพาะด้านอย่างเดียวย่อมไม่เพียงพอ ผู้ที่มีความสามารถทางด้าน จิตใจ มีจิตใจประกอบด้วยคุณธรรมละจริยธรรม มีวุฒิภาวะทางอารมณ์สูง มีสติปัญญาและไหวพริบดี สามารถแก้ปัญหาได้รู้หลักการสัมพันธ์ติดต่อกับบุคคลอื่น ได้ดีมีมนุษยสัมพันธ์

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี โดยได้ศึกษาในฐานะตัวแปรความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระต่างๆ เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาในการรับราชการ รายได้ ทักษะที่มีต่อประชาธิปไตย ทักษะที่มีต่อคุณลักษณะของคนดีในสังคมไทยและความคิดเห็นที่มีต่อการเมือง เป็นต้น พบว่ามีผลงานวิจัยที่ใกล้เคียงสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาได้ ดังนี้

นรี ภวาทานันท์ (2538) ศึกษาเรื่องแนวความคิดทางการเมืองและการปกครอง จากนักคิดและพระไตรปิฎก ในเรื่องการปกครองที่ดี คุณสมบัติของผู้ปกครองที่ดี และวิธีการที่จะทำให้บ้านเมืองมีความสุข ความเจริญตามหลักพุทธศาสนา ผลการวิจัยพบว่า วิธีการปกครองที่จะทำให้อำเภอมีความสุข ความเจริญในสังคม จะต้องถือธรรม โดยมีศีล 5 เป็นพื้นฐานและที่สำคัญ จะต้องจัดการให้สังคมได้รับความรู้ ความเข้าใจและปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง โดยธรรมเทศนาจากพระสงฆ์เพื่อให้ขึ้นถึงการนำหลักพุทธธรรมมาใช้ประโยชน์อย่างจริงจังในทางการเมืองการปกครอง

ฐิตินันท์ ธรรมโชติ (2542) ศึกษาเรื่องประมวลจริยธรรมของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ผลการวิจัย พบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีปัญหาในด้านการกระทำผิดจริยธรรมมากมาย ซึ่งมีสาเหตุมาจากกระบวนการเลือกตั้งที่ไม่สุจริต ขาดการตรวจสอบ บทบัญญัติของกฎหมายไม่ครอบคลุมขาดองค์กรในการตรวจสอบและควบคุม ซึ่งผู้วิจัยได้นำแนวคิดมาตรฐาน จริยธรรมของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองของต่างประเทศ และจริยธรรมของวิชาชีพต่างๆ ในประเทศมาศึกษาถึงความเป็นไปได้และความเหมาะสม โดยการจัดให้มีการประมวลจริยธรรมสำหรับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และองค์กร ที่จะควบคุมดูแล เพื่อให้ได้บุคคลที่พร้อมไปด้วยคุณธรรมและจริยธรรม อันจะส่งผลต่อการพัฒนาทางการเมืองและประเทศต่อไป

ศรัญ จันทร์ดี (2543) ศึกษาเรื่องหลักนิติธรรมและความสัมพันธ์แบบอุปถัมภ์ การพัฒนาประชาธิปไตย : ศึกษาจากทัศนคติของนายอำเภอทั่วประเทศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือนายอำเภอจากทั่วประเทศ จำนวน ๒๘๕ คน พบว่า นายอำเภอมีทัศนคติต่อหลักนิติธรรม ความสัมพันธ์แบบอุปถัมภ์และการพัฒนาประชาธิปไตยอยู่ในระดับปานกลาง อายุราชการและระยะเวลาดำรงตำแหน่งมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อหลักนิติธรรม แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อความสัมพันธ์แบบอุปถัมภ์ทัศนคติต่อหลักนิติธรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาประชาธิปไตย ทัศนคติต่อความสัมพันธ์แบบอุปถัมภ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาประชาธิปไตย

จิราภรณ์ พิรทรัพย์ (2544) ศึกษาเรื่องนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในทัศนคติของข้าราชการกรุงเทพมหานครกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ทั้งที่สำนักงานเขตและส่วนกลางจำนวน 400 คน ผลการวิจัย พบว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในระดับสูง ตัวแปรด้านอายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาในการรับราชการ รายได้ ทัศนคติ ที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย และทัศนคติที่มีต่อการทำความดีในสังคมไทย มีผล

ต่อทัศนคติที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ส่วนตัวแปรด้านเพศ สถานภาพการสมรส สาขาวิชาที่ศึกษาและระดับตำแหน่ง ไม่มีผลต่อทัศนคติที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

พันธุ์ ชาตรี จันททรัพย์พิทักษ์ (2544) ศึกษาเรื่องคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดีในทัศนคติของข้าราชการทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ข้าราชการทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในกรุงเทพมหานคร จำนวน 360 คน พบว่าข้าราชการทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดีอันประกอบด้วย คุณสมบัติด้านคุณธรรม จริยธรรม และคุณสมบัติด้านความรู้ ความสามารถในการในระดับสูง ตัวแปรด้านระดับชั้นยศ และทัศนคติต่อการทำความดีในสังคมไทยที่ผลต่อทัศนคติที่มีต่อคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดี ส่วนตัวแปรด้านระดับการศึกษา อายุ เวลา รับราชการ และทัศนคติระบอบประชาธิปไตย ไม่มีผลต่อคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดี

พันตำรวจโท พงษา สังข์มรินทร์ (2544) ศึกษาเรื่อง นักการเมืองที่ดีในทัศนคติของเจ้าอาวาสในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เจ้าอาวาสในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 345 รูป ผลการวิจัยพบว่า เจ้าอาวาสในเขตกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติในเชิงบวกต่อนักการเมืองที่ดีอยู่ในระดับปานกลาง อายุ อายุพรรษาและระยะเวลาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส ทัศนคติต่อการทำความดีในสังคมไทย คุณลักษณะของนักการเมืองที่ดีด้านจริยธรรม และทัศนคติต่อระบอบประชาธิปไตยมีผลต่อทัศนคติต่อนักการเมืองที่ดี คุณสมบัติของนักการเมืองที่ดี คุณสมบัติของนักการเมืองที่ดี 5 ประการแรก คือ มีหิริโอตตัปปะ มีฉัตติธรรม ซื่อสัตย์ต่อคู่สมรส ยึดมั่นในศีลธรรมอันดีของระบบครอบครัวและมีมนุษยสัมพันธ์

ภิกษุศักดิ์ กัลยาณมิตร (2545) ศึกษาเรื่องคุณธรรมของนักการเมือง : ศึกษาจากทัศนะของข้าราชการกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ปฏิบัติหน้าที่ภายในศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร 1 จำนวน 331 คน พบว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมของนักการเมืองอยู่ในระดับสูง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อคุณธรรมต่อคุณธรรมของนักการเมือง ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ส่วนปัจจัยด้านอายุ สถานภาพ ระยะเวลาการทำงานและอัตราเงินเดือน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อคุณธรรมของนักการเมือง

สิริยา โสธน (2546) ศึกษาเรื่องนักรการเมืองที่ดีในทัศนะของผู้ใหญ่บ้านในจังหวัดนนทบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ใหญ่บ้านในจังหวัดนนทบุรี จำนวน 276 คน ผลการวิจัยพบว่า ทัศนะของผู้ใหญ่บ้านในจังหวัดนนทบุรีที่มีต่อนักการเมืองที่ดีอยู่ในเชิงบวกผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง สถานภาพการสมรส อาชีพ และความคิดเห็นที่มีต่อคุณลักษณะของคนดีในสังคมไทย มีความสัมพันธ์กับทัศนะของผู้ใหญ่บ้านที่มีต่อนักการเมืองที่ดีแต่พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน และความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนะของผู้ใหญ่บ้านที่มีต่อนักการเมืองที่ดี

นิภาพร กฤษณะเสรณี (2547) ศึกษาเรื่องนักรการเมืองท้องถิ่นที่ดีในทัศนะของพนักงานเทศบาลเมืองราชบุรีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ พนักงานเทศบาลเมืองราชบุรี จำนวน 121 คน ผลการวิจัยพบว่านักการเมืองที่ดีในทัศนะของพนักงานเทศบาลเมืองราชบุรี อยู่ในระดับมากส่วนความคิดเห็นต่อระบอบประชาธิปไตยอยู่ในระดับปานกลาง และความคิดเห็นที่มีต่อคุณลักษณะของคนดีอยู่ใน ระดับมาก มีผลทำให้ทัศนะของพนักงานเทศบาลที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน สำหรับ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่งและสาขางานที่รับผิดชอบของพนักงานเทศบาล ทำให้ทัศนะของพนักงานเทศบาลที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีไม่แตกต่างกัน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

จากแนวความคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น ผู้วิจัยกำหนดตัวแปรเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นตัวแปรอิสระ 7 ตัวแปร และตัวแปรตามอีก 1 ตัวแปร ดังนี้

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่

1. เพศ
2. อายุ
3. ระดับการศึกษา

4. ระดับตำแหน่ง
5. ระยะเวลาในการรับราชการ
6. รายได้
7. ความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

ความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

1. คุณลักษณะส่วนบุคคล
2. คุณลักษณะด้านบริหาร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ (X)

ตัวแปรตาม (Y)

1. เพศ
2. อายุ
3. ระดับการศึกษา
4. ระดับตำแหน่ง
5. ระยะเวลาในการรับราชการ
6. รายได้

ความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

1. คุณลักษณะส่วนบุคคล
2. คุณลักษณะด้านบริหาร

ความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย

สมมติฐานในการวิจัย

1. พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน
2. พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน
3. พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน
4. พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับตำแหน่งต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน
5. พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการรับราชการต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน
6. พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้ต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน
7. ความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่อง นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการและอุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ประชากรที่ใช้ในการวิจัย การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง การสุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี มีประชากรทั้งหมด 255 คน ดังนี้

การคำนวณกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่าง เพื่อหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม สำหรับการวิจัยโดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample size) ที่จะใช้เป็นตัวแทนของประชากร โดยใช้สูตรของ Wanlop โดยคำนวณจาก

$$n = \frac{N}{(N-1)(0.05) + 1}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนประชากรที่ใช้ในการศึกษา

e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง (0.05)

$$\text{แทนค่า } n = \frac{255}{(255-1)(0.05)^2 + 1}$$

$$n = 154.96$$

จากการคำนวณหากลุ่มตัวอย่างข้างต้น ได้ตัวอย่างเท่ากับ 155 คน

ขั้นตอนที่ 2 ทำการหาจำนวนประชากรที่ต้องการสุ่มตัวอย่างในแต่ละองค์การบริหารส่วนตำบล โดยการสุ่มตัวอย่าง แบบแบ่งชั้นภูมิตามสัดส่วน โดยใช้สูตรดังนี้

$$\text{จำนวนตัวอย่างในแต่ละกลุ่มชั้น} = \frac{\text{จำนวนตัวอย่างทั้งหมด} \times \text{จำนวนประชากรในแต่ละกลุ่มชั้น}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}}$$

แทนค่า เพื่อหากลุ่มตัวอย่างในแต่ละองค์การบริหารส่วนตำบล

$$\begin{aligned} \text{กลุ่มตัวอย่างของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง} &= \frac{155 \times 39}{255} \\ &= 24 \text{ คน} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{กลุ่มตัวอย่างของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลบางรักพัฒนา} &= \frac{155 \times 57}{255} \\ &= 35 \text{ คน} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}\text{กลุ่มตัวอย่างของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลบางรักใหญ่} &= \frac{155 \times 24}{255} \\ &= 14 \text{ คน}\end{aligned}$$

$$\begin{aligned}\text{กลุ่มตัวอย่างของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลบางคูรัด} &= \frac{155 \times 38}{255} \\ &= 23 \text{ คน}\end{aligned}$$

$$\begin{aligned}\text{กลุ่มตัวอย่างของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช} &= \frac{155 \times 48}{255} \\ &= 29 \text{ คน}\end{aligned}$$

$$\begin{aligned}\text{กลุ่มตัวอย่างของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลละหาร} &= \frac{155 \times 29}{255} \\ &= 18 \text{ คน}\end{aligned}$$

$$\begin{aligned}\text{กลุ่มตัวอย่างของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลลำโพ} &= \frac{155 \times 20}{255} \\ &= 12 \text{ คน}\end{aligned}$$

เมื่อได้จำนวนของกลุ่มตัวอย่างแล้ว นำมากำหนดตัวอย่างที่จะศึกษา คือ พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแยกเป็นแต่ละองค์การบริหารส่วนตำบล
เขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

องค์การบริหารส่วนตำบล	จำนวนประชากร (คน)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)
บางบัวทอง	39	24
บางรักพัฒนา	57	35
บางรักใหญ่	24	14
บางคูรัด	38	23
พิมลราช	48	29
ละหาร	29	18
ลำโพ	20	12
รวม	255	155

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. การวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยการรวบรวมข้อมูลในเชิงแนวคิด หลักการ และทฤษฎี ตลอดจนกรณีศึกษา และผลการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ จากหนังสือ วิทยานิพนธ์ เอกสาร บทความทางวิชาการในวารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ระเบียบกฎหมาย หรือหนังสือของทางราชการที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิด ตัวแปร ประเด็น และสร้างเป็นแบบสอบถามเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลวิจัย
2. การศึกษาวิจัยภาคสนาม (Survey Research) โดยการใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 7 แห่งในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ด้วยตนเอง เพื่อจะได้อธิบายให้ผู้ตอบแบบสอบถามเข้าใจในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 155 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี รวมถึงผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มากำหนดกรอบในการสร้างเครื่องมือเพื่อให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา ซึ่งแบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาในการรับราชการ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นคำถามแบบปลายปิด จำนวน 6 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามวัดเกี่ยวกับความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย ลักษณะของคำถามเป็นข้อความเชิงบวกและลบ โดยให้เลือกตอบได้คำตอบเดียว ใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของ ลิเคิร์ต (Likert) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ เป็นคำถามเชิงบวก 6 ข้อ และคำถามเชิงลบ 16 ข้อ

ข้อความเชิงบวกได้แก่ ข้อ 1 – 6

ข้อความเชิงลบ ได้แก่ ข้อ 7 – 20

กำหนดระดับคะแนนขึ้นอยู่กับลักษณะของข้อความดังต่อไปนี้ (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2540)

ระดับความเห็น	ข้อความเชิงบวก	ข้อความเชิงลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3

ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้ว จะนำคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง มาแบ่งระดับความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย ออกเป็น 3 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้ (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2540)

$$\text{ความกว้างของอัตราภาคั่น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{3} = 1.33$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว สามารถแปลความหมายของระดับคะแนนได้ดังนี้(สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2540)

ระดับคะแนนเฉลี่ย	ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น
1.00 - 2.33	เห็นด้วยน้อย	ระดับต่ำ
2.34 - 3.67	เห็นด้วยปานกลาง	ระดับปานกลาง
3.68 - 5.00	เห็นด้วยมาก	ระดับสูง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 2.33 หมายถึง พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี มีความคิดเห็นต่อระบอบประชาธิปไตยอยู่ในระดับต่ำ

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.34 - 3.67 หมายถึง พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี มีความคิดเห็นต่อระบอบประชาธิปไตยอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.68 - 5.00 หมายถึง พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขต
อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี มีความคิดเห็นต่อระบอบประชาธิปไตยอยู่ในระดับสูง

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามวัดความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ลักษณะของ
คำถามเป็นข้อความเชิงบวกโดยให้เลือกตอบ ได้คำตอบเดียวใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating
Scale) ของ ลิเคิร์ท (Likert) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ เป็นคำถามเชิงบวก ทั้งหมดมีจำนวน 35 ข้อ
โดยแบ่งเป็นข้อคำถามเป็นด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล 20 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1 – 20 คำถามเกี่ยวกับ
คุณลักษณะด้านบริหาร 15 ข้อ ได้แก่ ข้อ 16 – 30

กำหนดระดับคะแนนขึ้นอยู่กับลักษณะของข้อความ ดังต่อไปนี้ (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์,
2540)

ระดับความเห็น	ข้อความเชิงบวก
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
เห็นด้วย	4
ไม่แน่ใจ	3
ไม่เห็นด้วย	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้ว จะนำคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง มาแบ่ง
ระดับความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย ออกเป็น
3 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้ (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2540)

$$\text{ความกว้างของอัตราภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{3} = 1.33$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว สามารถแปลความหมายของระดับคะแนนได้ดังนี้(สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2540)

ระดับคะแนนเฉลี่ย	ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น
1.00 - 2.33	เห็นด้วยน้อย	ระดับต่ำ
2.34 - 3.67	เห็นด้วยปานกลาง	ระดับปานกลาง
3.68 - 5.00	เห็นด้วยมาก	ระดับสูง

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว สามารถแปลความหมายของระดับคะแนนได้ดังนี้(สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2540)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 2.33 หมายถึง พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี มีความคิดเห็นต่อระบอบประชาธิปไตยอยู่ในระดับต่ำ

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.34 - 3.67 หมายถึง พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี มีความคิดเห็นต่อระบอบประชาธิปไตยอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.68 - 5.00 หมายถึง พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี มีความคิดเห็นต่อระบอบประชาธิปไตยอยู่ในระดับสูง

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยการนำไปทดสอบหาความตรง(Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

1. การหาความตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ไปปรึกษากับอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ได้แก่ ความสอดคล้องและความครอบคลุมของเนื้อหา และความถูกต้องของภาษาใช้

2. การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามทั้งหมดไปทดสอบใช้กับพนักงานเทศบาลเมืองบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำนวน 30 คน นำแบบสอบถามที่ได้ไปทดสอบความเชื่อมั่นรวม โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ซึ่งมีสูตรในการคำนวณ ดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์, ม.ป.ป.: 116- 120)

$$\alpha = \frac{k}{(k-1)} \left(1 - \frac{\sum v_i}{vt} \right)$$

เมื่อ α คือ ค่าความเชื่อมั่น

k คือ จำนวนข้อ

V_i คือ ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

V_t คือ ความแปรปรวนของคะแนนรวมทุกข้อ

ปรากฏผลดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของชุดคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย ด้วยสัมประสิทธิ์อัลฟาได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9005

การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของชุดคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีด้วยสัมประสิทธิ์อัลฟา ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9627

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูล 2 ประเภท ดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่รวบรวมจากแบบสอบถาม มีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1.1 สร้างแบบสอบถามเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.2 ผู้วิจัยติดต่อประสานกับเพื่อขอสอบถามตัวอย่างจากองค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 7 แห่ง ในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

1.3 ผู้วิจัยเดินทางไปยังองค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 7 แห่ง เพื่อพบกลุ่มตัวอย่าง โดยแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างตอบ และผู้วิจัยไปเก็บคืนภายหลัง

1.4 ตรวจสอบความถูกต้องและความครบถ้วนสมบูรณ์ของแบบสอบถามก่อนที่จะนำมาประมวลผล

1.5 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องและความครบถ้วนคัดเลือกเฉพาะฉบับที่มีความสมบูรณ์ มาลงรหัสตัวเลข (code) ตามเกณฑ์ของเครื่องมือแต่ละส่วน แล้วจึงนำไปประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไป

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากหนังสือ ตำรา บทความ ผลงานวิจัย และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ประกอบการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework) ครั้งนี้และใช้อ้างอิง (Reference) ในการเขียนรายงานผลการวิจัย (Research Report)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามทั้งหมดมาวิเคราะห์และประมวลผลด้วย เครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และทดสอบสมมติฐานครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) ใช้อธิบายข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาในการรับราชการ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง
2. ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้อธิบายความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย และความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ของกลุ่มตัวอย่าง
3. ค่า t-test ใช้ทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรอิสระที่จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาในการรับราชการ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน
4. การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ใช้ทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรอิสระที่จำแนกเป็น 3 กลุ่มขึ้นไป ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาในการรับราชการ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

5. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ใช้อธิบายความสัมพันธ์ ระหว่างความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยกับความเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล

สำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ กำหนดไว้ที่ระดับ 0.05 กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ไว้ดังนี้ (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์: บทความออนไลน์)

Cohen (1988 Cited in Runyon et al, 1996: 238) ได้แนะนำว่าสหสัมพันธ์ที่มีขนาดเล็ก หรือมีความสัมพันธ์กันน้อย ค่าสหสัมพันธ์จะอยู่ระหว่าง -0.29 ถึง -0.10 หรือ 0.10 ถึง 0.29 ส่วน สหสัมพันธ์ที่มีขนาดปานกลาง หรือมีความสัมพันธ์กันปานกลาง ค่าสหสัมพันธ์จะอยู่ระหว่าง -0.49 ถึง -0.30 หรือ 0.30 ถึง 0.49 และสหสัมพันธ์ที่มีขนาดใหญ่ หรือมีความสัมพันธ์กันสูง ค่า สหสัมพันธ์จะอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง -0.50 หรือ 0.50 ถึง 1.00

การคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันหรือบางครั้งเรียกว่าสหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation) โดยใช้สัญลักษณ์ r ข้อมูลหรือระดับการวัดของตัวแปรแต่มาตราอันตรภาค ถึง มาตราอัตราส่วน โดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรนั้นมักจะใช้สัญลักษณ์ของตัวแปร เป็น ตัวแปร x และ Y โดยค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน (r) จะมีคุณสมบัติดังนี้ (ดร.อิศรภู่ รินไชย: สถิติสำหรับการวิจัยทางการศึกษา)

โดยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) จะมีค่าตั้งแต่ -1 ถึง 1

ถ้า $r = 1$ หมายความว่า ตัวแปร X และ Y มีความสัมพันธ์เชิงบวกแบบตามกัน โดยสมบูรณ์

ถ้า $r = 0$ หมายความว่า ตัวแปร X และ Y ไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นกัน

ถ้า $r = -1$ หมายความว่า ตัวแปร X และ Y มีความสัมพันธ์เชิงลบกันโดยสมบูรณ์

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

ในการวิจัยได้ทำการสำรวจ โดยผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถาม เรื่อง นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ให้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 7 แห่ง รวมทั้งสิ้น 155 คน และได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาครบถ้วน จากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ทางสถิติและได้ผลการวิเคราะห์ ซึ่งนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางโดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาในการรับราชการ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

ส่วนที่ 4 แสดงผลการทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 2 จำนวน และร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขต
อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

(n=155)		
ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	52	33.5
หญิง	103	66.5
อายุ		
น้อยกว่า 25 ปี	26	16.8
25 ปี – 34 ปี	96	61.9
35 ปี – 45 ปี	22	14.2
มากกว่า 45 ปี	11	7.1
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	32	20.6
ปริญญาตรี	103	66.5
สูงกว่าปริญญาตรี	20	12.9
ระดับตำแหน่ง		
ระดับ 1-4	90	58.1
ระดับ 5-7	61	39.4
ระดับ 8 ขึ้นไป	4	2.6

ตารางที่ 2 (ต่อ)

(n=155)		
ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระยะเวลาในการรับราชการ		
น้อยกว่า 5 ปี	41	26.5
5 ปี – 9 ปี	76	49.0
10 ปี – 14 ปี	28	18.1
มากกว่า 15 ปี	10	6.5
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
10,000 บาท ลงมา	73	47.1
10,001 บาท – 15,000 บาท	61	39.4
15,001 บาท – 20,000 บาท	14	9.0
20,000 บาท ขึ้นไป	7	4.5

จากตารางที่ 2 สามารถอธิบายข้อมูลส่วนตัวของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ได้ดังนี้

1. เพศ พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 66.5 และเป็นเพศชาย จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5

2. อายุ พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอายุระหว่าง 25 – 34 ปี คิดเป็นร้อยละ 61.9 รองลงมาอยู่ในกลุ่มอายุน้อยกว่า 25 ปี จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 16.8 ลำดับที่ 3 คือ กลุ่มอายุระหว่าง 35 – 45 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 14.2 คน และกลุ่มอายุมากกว่า 45 ปี พบน้อยที่สุด จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.1

3. ระดับการศึกษา พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 66.5 รองลงมา มีการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 20.6 และมีการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 12.9

4. ระดับตำแหน่ง พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ส่วนใหญ่ดำรงตำแหน่งในระดับ 1-4 จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 58.1 รองลงมาดำรงตำแหน่งใน ระดับ 5-7 จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 39.4 และพบน้อยที่สุดคือดำรงตำแหน่งระดับ 8 ขึ้นไป จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6

5. ระยะเวลาการรับราชการ พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ส่วนใหญ่มีอายุราชการ 5 – 9 ปี จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมา มีอายุราชการ น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 26.5 ลำดับที่ 3 มีอายุราชการ 10 – 14 ปี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1 และพบน้อยที่สุด คือ อายุราชการมากกว่า 15 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5

6. รายได้เฉลี่ยต่อเดือนพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน น้อยกว่า 10,000 บาท จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 47.1 รองลงมา มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001 – 15,000 บาท จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 39.4 ลำดับที่ 3 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,001 – 20,000 บาท และพบน้อยที่สุดคือรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 ขึ้นไป

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย

ตารางที่ 3 จำนวน คำร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อประชาธิปไตย

(n=155)

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
1. ผู้นำที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนจะรักษาผลประโยชน์ต่อส่วนรวมได้ดีกว่าผู้นำที่มาจากการแต่งตั้ง	58 (37.4)	61 (39.4)	29 (18.7)	7 (4.5)	0	4.10	.859	สูง
2. แม้ว่าจะเป็นการเสียเวลามากที่ให้คนหลายกลุ่มหลายพวกมาประชุมเพื่อตัดสินใจปัญหาต่างๆ แต่ก็จำเป็นสิ่งที่จำเป็นในสังคมปัจจุบัน	57 (36.8)	81 (52.3)	14 (9.0)	3 (1.9)	0	4.24	.694	สูง
3. สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) ควรมาจากการเลือกตั้งเท่านั้น	60 (38.7)	71 (45.8)	21 (13.5)	3 (1.9)	0	4.12	.747	สูง
4. การแต่งตั้งบุคคลภายนอกเข้ามาดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นการทำลายระบอบประชาธิปไตย	47 (30.3)	63 (40.6)	35 (22.6)	9 (5.8)	1 (0.6)	3.94	.906	สูง
5. การถือเสียงส่วนใหญ่ในการตัดสินใจทำเรื่องอะไรนั้นเป็นการแก้ปัญหาความขัดแย้งได้ดีที่สุด	45 (29.0)	71 (45.8)	33 (21.3)	6 (3.9)	0	4.00	.814	สูง
6. การดำเนินงานทางการเมืองนอกสภา เช่น การชุมนุมเรียกร้อง การรวบรวมรายชื่อเพื่อถอดถอนนักการเมืองเป็นการกระทำที่ไม่เสียหายในระบอบประชาธิปไตย	35 (22.6)	64 (41.3)	41 (26.5)	13 (8.4)	2 (1.3)	3.75	.942	สูง
7. ระบอบประชาธิปไตยมีรากฐานมาจากตะวันตกดังนั้นอาจไม่เหมาะกับสังคมไทย	27 (17.4)	50 (32.3)	51 (32.9)	26 (16.8)	1 (0.6)	3.49	.989	ปานกลาง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n=155)

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
8. ในสังคมที่คนส่วนใหญ่ยังด้อย การศึกษา การใช้ระบอบ ประชาธิปไตยจะเป็นเรื่องอันตราย	33 (21.3)	69 (44.5)	30 (19.4)	21 (13.5)	2 (1.3)	2.28	.993	ต่ำ
9.ความเท่าเทียมกันทางสังคมเป็นสิ่งที่ เป็นไปได้ เพราะคนมี ความสามารถและทรัพยากรไม่เท่ากัน	35 (22.6)	67 (43.2)	35 (22.6)	18 (11.6)	0	2.21	.919	ต่ำ
10.เมื่อความคิดเห็นของเราได้รับการ ยอมรับจากคนส่วนใหญ่แล้ว ถูกต้องแล้วก็ไม่จำเป็นต้องรับฟัง ความคิดเห็นคนอื่นต่อไปอีกให้ เสียเวลา	25 (16.1)	47 (30.3)	33 (21.3)	38 (24.5)	12 (7.7)	2.21	.945	ต่ำ
11.ตราบไคที่ยังไม่สามารถจัดการ เลือกตั้งที่บริสุทธิ์ยุติธรรมได้ ควรใช้ การแต่งตั้งผู้แทนราษฎร	26 (16.8)	61 (39.4)	35 (22.6)	29 (18.7)	4 (2.6)	2.25	.887	ต่ำ
12.ผู้แทนปวงชน ไม่ควรถูกจำกัดด้วย ระดับการศึกษา	26 (16.8)	61 (39.4)	35 (22.6)	29 (18.7)	4 (2.6)	2.11	.810	ต่ำ
13. การเลือกตั้งนั้น มักจะเป็นผลดีแก่ ผู้ที่มีอิทธิพลและร่ำรวยเท่านั้น	45 (29.0)	56 (36.1)	20 (12.9)	31 (20.0)	3 (1.9)	1.86	.707	ต่ำ
14. เสียงส่วนใหญ่อาจจะเป็นเสียงโง่ เขลาและนำความเสียหายมาให้ ภายหลัง	35 (22.6)	55 (35.5)	40 (25.8)	24 (15.5)	1 (0.6)	2.07	.748	ต่ำ
15. การลงคะแนนเสียงโดยใช้เกณฑ์ เสียงข้างมากมักจะเข้าทำนองพวก มากลากไป มากกว่าให้เหตุผล	46 (29.7)	50 (32.3)	38 (24.5)	21 (13.5)	0	1.98	.793	ต่ำ
16. การใช้อำนาจในการตัดสินใจ เด็ดขาดรวดเร็ว มีความจำเป็นต่อการ แก้ไขปัญหาบ้านเมืองปัจจุบัน	37 (23.9)	56 (36.1)	43 (27.7)	15 (9.7)	4 (2.6)	2.01	.738	ต่ำ

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n=155)

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
17. การทำประชาพิจารณ์ทำให้การ ดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาล ต้องล่าช้าโดยไม่จำเป็น	27 (17.4)	53 (34.2)	41 (26.5)	33 (21.3)	1 (0.6)	2.15	.745	ต่ำ
18. การทำประชาพิจารณ์ ส่วนใหญ่ จะได้ข้อมูลจากผู้ที่ไม่มีความรู้ในเรื่อง นั้นจริง	24 (15.5)	64 (41.3)	41 (26.5)	25 (16.1)	1 (0.6)	2.14	.703	ต่ำ
19. ถ้าท้องถิ่นมีอำนาจมากขึ้น อำนาจ ของประเทศโดยส่วนรวมก็จะลดลง โดยปริยาย	25 (16.1)	58 (37.4)	46 (29.7)	25 (16.1)	1 (0.6)	2.17	.713	ต่ำ
20. การกระจายอำนาจมีแนวโน้มที่จะ ทำให้คนหลงอำนาจ	38 (24.5)	62 (40.0)	39 (25.2)	16 (10.3)	0 (0)	2.03	.742	ต่ำ
รวม						2.76	.833	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่า ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นต่อประชาธิปไตยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=2.76$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง ปรากฏว่าแม้ว่าจะเป็นการเสียเวลามากที่ให้คนหลายกลุ่มหลายพวกมาประชุมเพื่อตัดสินใจปัญหาต่างๆ แต่ก็เห็น เป็นสิ่งที่จำเป็นในสังคมปัจจุบันอยู่ในระดับสูงที่สุด ($\bar{x}=4.24$) รองลงมาคือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) ควรมาจากการเลือกตั้งเท่านั้น ($\bar{x}=4.21$) ลำดับที่ 3 คือผู้นำที่มาจาก การเลือกตั้งของประชาชนจะรักษาผลประโยชน์ต่อส่วนรวมได้ดีกว่าผู้นำที่มาจากการแต่งตั้ง ($\bar{x}=4.10$) ลำดับที่ 4 คือการถือเสียงส่วนใหญ่ในการตัดสินใจทำเรื่องอะไรนั้นเป็นการแก้ปัญหา ความขัดแย้งได้ดีที่สุด ($\bar{x}=4.00$) ลำดับที่ 5 คือ การแต่งตั้งบุคคลภายนอกเข้ามาดำรงตำแหน่งทาง การเมืองเป็นการทำลายระบอบประชาธิปไตย ($\bar{x}=3.94$) ลำดับที่ 6 คือการดำเนินงานทางการเมือง นอกสภา เช่น การชุมนุมเรียกร้อง การรวบรวมรายชื่อเพื่อถอดถอนนักการเมืองเป็นการกระทำที่ไม่ เสียหายในระบอบประชาธิปไตย ($\bar{x}=3.75$)

ลำดับที่ 7 คือ ระบอบประชาธิปไตยมีรากฐานมาจากตะวันตกดังนั้นอาจไม่เหมาะกับสังคมไทย ($\bar{x}=3.49$) ลำดับที่ 8 คือในสังคมที่คนส่วนใหญ่ยังด้อยการศึกษาการใช้ระบอบประชาธิปไตยจะเป็นเรื่องอันตราย ($\bar{x}=2.28$) ลำดับที่ 9 คือ ทรราชย์ที่ยังไม่สามารถจัดการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์ยุติธรรมได้ ควรใช้การแต่งตั้งผู้แทนราษฎร ($\bar{x}=2.25$) ลำดับที่ 10 คือ ความเท่าเทียมกันทางสังคมเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะคนมีความสามารถและทรัพยากรไม่เท่ากันและเมื่อความคิดเห็นของเราได้รับการยอมรับจากคนส่วนใหญ่แล้วถูกต้องแล้วก็ไม่จำเป็นต้องรับฟังความคิดเห็นคนอื่นต่อไปอีกให้เสียเวลา ($\bar{x}=2.21$) ลำดับที่ 11 ถ้าท้องถิ่นมีอำนาจมากขึ้น อำนาจของประเทศโดยรวมก็จะลดลงโดยปริยาย ($\bar{x}=2.17$) ลำดับที่ 12 คือ การทำประชานิยมทำให้การดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาลต้องล่าช้าโดยไม่จำเป็น ($\bar{x}=2.15$) ลำดับที่ 13 คือการทำประชานิยม ส่วนใหญ่จะได้ข้อมูลจากผู้ที่ไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นจริง ($\bar{x}=2.14$) ลำดับที่ 14 ผู้แทนปวงชน ไม่ควรถูกจำกัดด้วยระดับการศึกษา ($\bar{x}=2.11$) ลำดับที่ 15 คือเสียงส่วนใหญ่อาจจะเป็นเสียงโง่เขลาและนำความเสียหายมาให้ภายหลัง ($\bar{x}=2.07$) ลำดับที่ 16 คือการกระจายอำนาจมีแนวโน้มที่จะทำให้คนหลงอำนาจ ($\bar{x}=2.03$) ลำดับที่ 17 คือ การใช้อำนาจในการตัดสินใจเด็ดขาดรวดเร็ว มีความจำเป็นต่อการแก้ไขปัญหามันเมืองปัจจุบัน ($\bar{x}=2.01$) ลำดับที่ 18 คือ การลงคะแนนเสียงโดยใช้เกณฑ์เสียงข้างมากมักจะเข้าทำนองพวกมากลากไป มากกว่าใช้เหตุผล ($\bar{x}=1.98$) และลำดับสุดท้ายมีระดับ ความคิดเห็นต่ำที่สุด คือ การเลือกตั้งนั้นมักจะเป็นผลดีแก่ผู้ที่มีอิทธิพลและร่ำรวยเท่านั้น ($\bar{x}=1.86$)

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

ตารางที่ 4 จำนวน คำร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

(n=155)								
ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น
	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
คุณลักษณะส่วนบุคคล								
1. มีวุฒิการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	43 (27.7)	88 (56.8)	13 (8.4)	11 (7.1)	0	4.05	.804	สูง
2. อยู่ในวงศ์ตระกูลที่มีเกียรติยศชื่อเสียง	42 (27.1)	41 (26.5)	16 (10.3)	41 (26.5)	15 (9.7)	3.35	1.37 5	ปาน กลาง
3. เป็นคนในท้องถิ่น	62 (40.0)	76 (49.0)	11 (7.1)	6 (3.9)	0	4.25	.752	สูง
4. ใช้ภาษาต่างประเทศได้ดี	51 (32.9)	73 (47.1)	19 (12.3)	12 (7.7)	0	4.05	.874	สูง
5. มีบารมี	27 (17.4)	60 (38.7)	26 (16.8)	39 (25.2)	3 1.9	3.45	1.10 6	ปาน กลาง
6. ชาตินิยม	39 (25.2)	65 (41.9)	24 (15.5)	25 (16.1)	2 (1.3)	3.74	1.05 1	สูง
7. สามารถใช้อินเทอร์เน็ตได้	48 (31.0)	85 (54.8)	12 (7.7)	10 (6.5)	0	4.10	.799	สูง
8. ประพฤติปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม ยึดมั่นในหลักการและความถูกต้อง	74 (47.7)	73 (47.1)	8 (5.2)	0 0	0	4.43	.592	สูง
9. มีวิสัยทัศน์กว้างไกล ใฝ่หาความรู้อยู่ตลอดเวลา	81 (52.3)	70 (45.2)	4 (2.6)	0 0	0	4.50	.551	สูง
10. ติดตามข่าวสาร ทันต่อสถานการณ์บ้านเมือง	84 (54.2)	67 (43.2)	3 (1.9)	1 (0.6)	0	4.51	.574	สูง

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(n=155)

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
11. มีคุณธรรม จริยธรรม	91 (58.7)	61 (39.4)	3 (1.9)	0 0	0 0	4.57	.535	สูง
12.อ่อนน้อมถ่อมตนมีมนุษยสัมพันธ์ดี	87 (56.1)	62 (40.0)	6 (3.9)	0 0	0 0	4.52	.574	สูง
13. บำเพ็ญสาธารณะประโยชน์ สม่ำเสมอ มีความเสียสละเพื่อส่วนร่วม	90 (58.1)	55 (35.5)	8 (5.2)	2 (1.3)	0 0	4.50	.658	สูง
14. รักพวกพ้อง	50 (32.3)	54 (34.8)	16 (10.3)	30 (19.4)	5 (3.2)	3.74	1.19 6	สูง
15. ซื่อสัตย์สุจริต	89 (56.1)	59 (38.1)	5 (3.2)	2 (1.3)	0 0	4.52	.628	สูง
16. มีความสุขุม หนักแน่น สามารถ ควบคุมอารมณ์ตนเองได้ในสถานการณ์ ต่างๆ	81 (52.3)	71 (45.8)	2 (1.3)	1 (0.6)	0 0	4.50	.563	สูง
17. ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณี	84 (54.2)	67 (43.2)	4 (2.6)	0 0	0 0	4.52	.551	สูง
18. มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว	85 (54.8)	65 (41.9)	5 (3.2)	0 0	0 0	4.52	.562	สูง
19. มีสติปัญญาและไหวพริบ รับฟัง ความคิดเห็นของผู้อื่น	93 (60.0)	56 (36.1)	6 (3.9)	0 0	0 0	4.56	.571	สูง
20. พุดจริง ทำจริง	96 (61.9)	53 (34.2)	6 (3.9)	0 0	0 0	4.58	.568	สูง
รวม						4.24	.34	สูง

คุณลักษณะด้านบริหาร

21.มีความรู้เกี่ยวกับการปกครอง และ การบริหารท้องถิ่นที่ทันสมัย	77 (49.7)	70 (45.2)	8 (5.2)	0 0	0 0	4.45	.594	สูง
---	--------------	--------------	------------	--------	--------	------	------	-----

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(n=155)

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
22. มีความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาสังคม	71 (45.8)	76 (49.0)	4 (2.6)	4 (2.6)	0	4.38	.667	สูง
23. มีความรู้ด้านกฎหมาย	76 (49.0)	71 (45.8)	7 (4.5)	1 (0.6)	0	4.43	.614	สูง
24. มีความรู้ด้านเศรษฐกิจการค้าโลก	56 (36.1)	72 (46.5)	26 (16.8)	1 (0.6)	0	4.18	.725	สูง
25. มีความรู้เกี่ยวกับระบบการเงิน การคลัง	58 (37.4)	84 (54.2)	10 (6.5)	3 (1.9)	0	4.27	.668	สูง
26. มีความรู้เกี่ยวกับการวางแผน พัฒนาท้องถิ่น	79 (51.0)	68 (43.9)	7 (4.5)	1 (0.6)	0	4.45	.616	สูง
27. สามารถนำความรู้ด้านต่างๆ ไป ใช้ในการพัฒนาท้องถิ่น (บูรณาการ)	78 (50.3)	65 (41.9)	9 (5.8)	3 (1.9)	0	4.41	.690	สูง
28. มีประสบการณ์ในการบริหาร องค์กร เช่น เคยเป็นผู้บังคับบัญชาใน ภาครัฐหรือเอกชน	51 (32.9)	72 (46.5)	23 (14.8)	9 (5.8)	0	4.06	.843	สูง
29. มีการบริหารงานที่โปร่งใส สามารถตรวจสอบได้	79 (51.0)	69 (44.5)	6 (3.9)	1 (0.6)	0	4.46	.606	สูง
30. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์งาน ใหม่ๆ อยู่เสมอ	78 (50.3)	70 (45.2)	6 (3.9)	1 (0.6)	0	4.45	.605	สูง
31. สามารถตัดสินใจสั่งการได้อย่าง เด็ดขาดและชัดเจนเมื่อเกิด สถานการณ์วิกฤต	75 (48.4)	70 (45.2)	9 (5.8)	1 (0.6)	0	4.41	.632	สูง
32. หลีกเลี่ยงการใช้อำนาจหรือ อิทธิพลของตนในการบริหารงาน	72 (46.5)	73 (47.1)	8 (5.2)	2 (1.3)	0	4.39	.649	สูง

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(n=155)

ความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นอย่างยิ่ง			
33. มีความสามารถในการเลือกใช้นุเคราะห์ให้เหมาะสมกับงาน	73 (47.1)	76 (49.0)	5 (3.2)	1 (0.6)	0	4.43	.592	สูง
34.เปิดโอกาสให้ผู้ได้บังคับบัญชาได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันเพื่อเกิดความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงาน	78 (50.3)	70 (45.2)	6 (3.9)	1 (0.6)	0	4.45	.605	สูง
35.มีมนุษยสัมพันธ์และสามารถประสานกับหน่วยงานต่างๆ ได้เป็นอย่างดี	75 (48.4)	74 (47.7)	5 (3.2)	1 (0.6)	0	4.44	.593	สูง
รวม						4.37	.43	สูง

จากตารางที่ 4 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีอยู่ในระดับสูง โดยความคิดเห็นต่อคุณลักษณะด้านบริหารมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.37$) และรองมาคือความคิดเห็นต่อคุณลักษณะส่วนบุคคล ($\bar{x} = 4.24$) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ด้านคุณลักษณะส่วนบุคคลของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง ปรากฏว่าการพูดจริง ทำจริงอยู่ในระดับสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.58$) รองลงมาคือนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีควรมีคุณธรรม จริยธรรม ($\bar{x} = 4.57$) ลำดับที่ 3 คือ การมีสติปัญญาและไหวพริบ รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ($\bar{x} = 4.56$) ลำดับที่ 4 คือ มีความอ่อนน้อม ถ่อมตนมีมนุษยสัมพันธ์ดี ซื่อสัตย์ สุจริต ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนมีความรับผิดชอบต่อครอบครัว ($\bar{x} = 4.52$) ลำดับที่ 5 การติดตามข่าวสาร ทันต่อสถานการณ์บ้านเมือง ($\bar{x} = 4.51$) ลำดับที่ 6 มีความสุขุม หนักแน่น สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ในสถานการณ์ต่างๆ มีวิสัยทัศน์กว้างไกล ใฝ่หาความรู้อยู่ตลอดเวลาและบำเพ็ญสาธารณะประโยชน์สม่ำเสมอ มีความเสียสละเพื่อส่วนร่วม ($\bar{x} = 4.50$) ลำดับที่ 7 คือ ประพฤติปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม ยึดมั่น

ในหลักการและความถูกต้อง ($\bar{x} = 4.43$) ลำดับที่ 8 เป็นคนในท้องถิ่น ($\bar{x} = 4.25$) ลำดับที่ 9 สามารถใช้อินเตอร์เน็ตได้ ($\bar{x} = 4.10$) ลำดับที่ 10 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้ ($\bar{x} = 4.05$) ลำดับที่ 11 เป็นผู้นำประเภทชาตินิยม ($\bar{x} = 3.74$) ลำดับที่ 12 มีบาร์มี ($\bar{x} = 3.45$) และลำดับสุดท้ายมีระดับความคิดเห็นต่ำสุด คือ การอยู่ในวงศ์ตระกูลที่มีเกียรติยศชื่อเสียง ($\bar{x} = 3.35$)

และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ด้านคุณลักษณะของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง ปรากฏว่าการมีการบริหารงานที่โปร่งใส สามารถตรวจสอบได้อยู่ในระดับสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.46$) รองลงมาคือมีความรู้เกี่ยวกับการปกครอง และการบริหารท้องถิ่นที่ทันสมัย มีความรู้เกี่ยวกับการวางแผนพัฒนาท้องถิ่น มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์งานใหม่ๆ อยู่เสมอและเปิดโอกาสให้ผู้ได้บังคับบัญชาได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันเพื่อเกิดความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงาน ($\bar{x} = 4.45$) ลำดับที่ 3 คือการมีมนุษยสัมพันธ์และสามารถประสานกับหน่วยงานต่างๆ ได้เป็นอย่างดี ($\bar{x} = 4.44$) ลำดับที่ 4 คือ มีความรู้ด้านกฎหมาย และมีความสามารถในการเลือกใช้บุคลากรให้เหมาะสมกับงาน ($\bar{x} = 4.43$) ลำดับที่ 5 สามารถนำความรู้ด้านต่างๆ ไปใช้ในการพัฒนาท้องถิ่น (บูรณาการ) ($\bar{x} = 4.41$) ลำดับที่ 6 หลีกเลี่ยงการใช้อำนาจหรืออิทธิพลของตนในการบริหารงาน ($\bar{x} = 4.39$) ลำดับที่ 7 มีความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาสังคม ($\bar{x} = 4.38$) ลำดับที่ 8 มีความรู้เกี่ยวกับระบบการเงินการคลัง ($\bar{x} = 4.27$) ลำดับที่ 9 มีความรู้ด้านเศรษฐกิจการค้าโลก ($\bar{x} = 4.18$) และลำดับสุดท้าย มีระดับความคิดเห็นต่ำสุด คือ มีประสบการณ์ในการบริหารองค์กร เช่น เคยเป็นผู้บังคับบัญชาในภาครัฐหรือเอกชน ($\bar{x} = 3.06$)

ส่วนที่ 4 แสดงผลการทดสอบสมมติฐาน

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาความคิดเห็นพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ซึ่งเป็นตัวแปรตาม โดยทำการเปรียบเทียบกับตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาการรับราชการ รายได้ โดยการใช้ค่าสถิติ t-test และ One-Way ANOVA ในการทดสอบ เมื่อพบความแตกต่างจึงทำทดสอบความแตกต่างรายคู่ โดยวิธีการของ LSD และใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ Pearson เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ด้าน ได้แก่ คุณลักษณะด้านบุคคล และ คุณลักษณะด้านบริหาร กับความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ซึ่งมีสมมติฐานดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมือง ท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามเพศ

(n=155)

นักการเมืองท้องถิ่นที่ดี	เพศ				t	Sig.
	ชาย		หญิง			
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
-คุณลักษณะส่วนบุคคล	4.33	0.49	4.40	0.40	-1.033	0.303
-คุณลักษณะด้านบริหาร	4.19	0.34	4.28	0.35	-1.696	0.092
ระดับความคิดเห็นรวม	4.26	0.42	4.34	0.38	-1.36	0.198

จากตารางที่ 5 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามเพศ พบว่าทั้งภาพรวมและรายด้าน พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรีที่มีเพศที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2 พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามอายุ

(n=155)

นักการเมืองท้องถิ่นที่ดี	อายุ	จำนวน	$\bar{x}$	S.D.	F	Sig.
-คุณลักษณะส่วนบุคคล	-น้อยกว่า 25 ปี	26	4.41	0.43	0.971	0.408
	-25 ปี – 34 ปี	96	4.34	0.45		
	-35 ปี – 45 ปี	22	4.38	0.40		
	-มากกว่า 45 ปี	11	4.57	0.27		
-คุณลักษณะด้านบริหาร	-น้อยกว่า 25 ปี	26	4.38	0.33	1.927	0.128
	-25 ปี – 34 ปี	96	4.23	0.30		
	-35 ปี – 45 ปี	22	4.18	0.49		
	-มากกว่า 45 ปี	11	4.14	0.35		
ระดับความคิดเห็นรวม	-น้อยกว่า 25 ปี	26	4.39	0.38	1.449	0.268
	-25 ปี – 34 ปี	96	4.29	0.38		
	-35 ปี – 45 ปี	22	4.28	0.45		
	-มากกว่า 45 ปี	11	4.36	0.31		

จากตารางที่ 6 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามอายุ พบว่าทั้งภาพรวมและรายด้าน พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรีที่มีอายุที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 3 พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามการศึกษา

(n=155)

นักการเมืองท้องถิ่นที่ดี	ระดับการศึกษา	จำนวน	$\bar{x}$	S.D.	F	Sig.
-คุณลักษณะส่วนบุคคล	-ต่ำกว่าปริญญาตรี	32	4.41	0.30	1.927	0.128
	-ปริญญาตรี	103	4.35	0.47		
	-สูงกว่าปริญญาตรี	20	4.49	0.36		
-คุณลักษณะด้านบริหาร	-ต่ำกว่าปริญญาตรี	32	4.17	0.35	1.118	0.330
	-ปริญญาตรี	103	4.27	0.34		
	-สูงกว่าปริญญาตรี	20	4.23	0.23		
ระดับความคิดเห็นรวม	-ต่ำกว่าปริญญาตรี	32	4.29	0.33	1.523	0.229
	-ปริญญาตรี	103	4.31	0.41		
	-สูงกว่าปริญญาตรี	20	4.36	0.30		

จากตารางที่ 7 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามระดับการศึกษาพบว่าทั้งภาพรวมและรายด้าน พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ที่มีการศึกษาที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 4 พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับตำแหน่งต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวมและรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามการดำรงตำแหน่ง

(n=155)

นักการเมืองท้องถิ่นที่ดี	ระดับตำแหน่ง	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
-คุณลักษณะส่วนบุคคล	-ระดับ 1 – 4	90	4.36	0.37	0.277	0.759
	-ระดับ 5 - 7	61	4.41	0.52		
	-ระดับ 8 ขึ้นไป	4	4.43	0.21		
-คุณลักษณะด้านบริหาร	-ระดับ 1 – 4	90	4.17	0.31	5.516	0.005*
	-ระดับ 5 - 7	61	4.27	0.37		
	-ระดับ 8 ขึ้นไป	4	4.23	0.22		
ระดับความคิดเห็นรวม	-ระดับ 1 – 4	90	4.27	0.34	2.897	0.382
	-ระดับ 5 - 7	61	4.34	0.45		
	-ระดับ 8 ขึ้นไป	4	4.33	0.22		

* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 8 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามระดับการดำรงตำแหน่ง พบว่าทั้งภาพรวมและคุณลักษณะด้านบริหารของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ที่มีระดับการดำรงตำแหน่งต่างกันจะมีความคิดเห็นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงทำการทดสอบรายคู่ด้วยวิธีการของ LSD เพื่อหาว่าระดับการดำรงตำแหน่งใดบ้างที่มีความคิดเห็นต่อการเมืองท้องถิ่นที่ดีในภาพรวมที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในภาพรวมของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ที่มีระดับการดำรงตำแหน่งแตกต่างกันเป็นรายคู่

ระดับการดำรงตำแหน่ง	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการดำรงตำแหน่ง		
			ระดับ 1 - 4	ระดับ 5 - 7	ระดับ 8 ขึ้นไป
ระดับ 1 - 4	4.27	0.34		-	*
ระดับ 5 - 7	4.34	0.45	-		-
ระดับ 8 ขึ้นไป	4.33	0.22	*	-	

* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 9 การเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในภาพรวมของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ที่มีระดับการดำรงตำแหน่งแตกต่างกันเป็นรายคู่ พบว่า พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการดำรงตำแหน่งระดับ 5 - 7 ($\bar{x} = 4.34$) มีระดับความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในภาพรวมมากกว่าพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการดำรงตำแหน่งระดับ 8 ขึ้นไป ($\bar{x} = 4.33$) และมากกว่าพนักงานที่มีการดำรงตำแหน่งระดับ 1 - 4 ($\bar{x} = 4.27$) ตามลำดับ

สมมติฐานที่ 5 พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาการรับราชการต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของ พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตาม ระยะเวลาการรับราชการ

(n=155)

นักการเมืองท้องถิ่นที่ดี	ระยะเวลารับราชการ	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
-คุณลักษณะส่วนบุคคล	-น้อยกว่า 5 ปี	41	4.40	0.37	0.390	0.760
	-5 ปี – 9 ปี	76	4.34	0.50		
	-10 ปี – 14 ปี	28	4.43	0.44		
	-มากกว่า 15 ปี	10	4.48	0.29		
-คุณลักษณะด้านบริหาร	-น้อยกว่า 5 ปี	41	4.20	0.32	0.931	0.427
	-5 ปี – 9 ปี	76	4.28	0.38		
	-10 ปี – 14 ปี	28	4.33	0.41		
	-มากกว่า 15 ปี	10	4.30	0.21		
ระดับความคิดเห็นรวม	-น้อยกว่า 5 ปี	41	4.30	0.35	0.661	0.594
	-5 ปี – 9 ปี	76	4.31	0.44		
	-10 ปี – 14 ปี	28	4.38	0.43		
	-มากกว่า 15 ปี	10	4.39	0.25		

จากตารางที่ 10 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามระยะเวลาการรับราชการ พบว่าทั้งภาพรวมและรายด้าน พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ที่มีระยะเวลาการรับราชการที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 6 พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้ต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามรายได้

(n=155)

นักการเมืองท้องถิ่นที่ดี	ระยะเวลาบริหาร	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
-คุณลักษณะส่วนบุคคล	-10,000 บาท ลงมา	73	4.41	0.36	0.439	0.726
	- 10,001 – 15,000 บาท	61	4.34	0.46		
	- 15,001 – 20,000 บาท	14	4.43	0.47		
	- 20,001 ขึ้นไป	7	4.33	0.38		
-คุณลักษณะด้านบริหาร	-10,000 บาท ลงมา	73	4.21	0.34	1.571	0.199
	- 10,001 – 15,000 บาท	61	4.24	0.32		
	- 15,001 – 20,000 บาท	14	4.23	0.41		
	- 20,001 ขึ้นไป	7	4.47	0.37		
ระดับความคิดเห็นรวม	-10,000 บาท ลงมา	73	4.31	0.35	1.005	0.463
	- 10,001 – 15,000 บาท	61	4.29	0.39		
	- 15,001 – 20,000 บาท	14	4.33	0.44		
	- 20,001 ขึ้นไป	7	4.40	0.38		

จากตารางที่ 11 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวม และรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามรายได้ พบว่าทั้งภาพรวมและรายด้าน พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ที่มีรายได้ที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 6 ความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

ตารางที่ 12 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

(n=155)		
นักการเมืองท้องถิ่นที่ดี	r	Sig.
-คุณลักษณะส่วนบุคคล	0.107	0.183
คุณลักษณะด้านบริหาร	0.433	0.000*
รวม	0.270	0.092

r = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 12 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ทั้งภาพรวมและรายด้าน พบว่าคุณลักษณะส่วนบุคคลของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี มีค่าเท่ากับ 0.107 และค่า Sig มีค่าเท่ากับ 0.183 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี และพบว่าคุณลักษณะด้านบริหารของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี มีค่าเท่ากับ 0.433 และค่า Sig มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย ของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี กล่าวคือ ยิ่งพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี มีความคิดเห็นต่อระบอบประชาธิปไตยมากขึ้นเท่าไร ยิ่งทำให้คุณลักษณะด้านบริหารของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน ส่วนคุณลักษณะส่วนบุคคลของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

ข้อวิจารณ์

จากผลการวิจัยเรื่อง นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. จากการศึกษาประเด็นความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในภาพรวมและรายข้อพบว่าระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง โดยแบ่งออกเป็นคุณลักษณะส่วนบุคคล ($\bar{x} = 4.24$) และคุณลักษณะด้านบริหาร ($\bar{x} = 4.37$) มีเพียง 2 ข้อเกี่ยวกับคุณลักษณะส่วนบุคคลในเรื่องนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีต้องอยู่ในวงศ์ตระกูลที่มีเกียรติยศชื่อเสียง และ มีบารมี พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ จานง อธิวัฒน์สิทธิ์ (2544) ที่ได้กล่าวว่า ลักษณะผู้นำที่ดี คือ จะต้องรู้และเข้าใจเรื่องความต้องการของมนุษย์ มีความรู้ด้านจิตวิทยาของมนุษย์อย่างละเอียด ผู้นำต้องมีคุณสมบัติพิเศษ สามารถใช้ไหวพริบและปฏิภาณแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี ต้องมีวุฒิภาวะทางอารมณ์สูง มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดรู้ในหลายๆ เรื่อง มีความสามารถในการสื่อสารกับบุคคลอื่นได้เป็นอย่างดี มีคุณธรรม จริยธรรม ซึ่งจากแนวคิดที่ได้กล่าวมาแล้ว นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีจึงไม่จำเป็นต้องอยู่ในวงศ์ตระกูลที่มีเกียรติยศชื่อเสียง และมีบารมี

2. จากการศึกษาประเด็นการเปรียบเทียบความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีทั้งภาพรวมและรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำแนกตามการดำรงตำแหน่ง พบว่า ทั้งภาพรวมและคุณลักษณะด้านบริหารของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการดำรงตำแหน่งต่างกันจะมีความคิดเห็นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งแตกต่างจากปัจจัยอื่นๆ เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาการรับราชการ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงต้องทดสอบรายคู่ด้วยวิธีการของ LSD เพื่อหาว่าระดับการดำรงตำแหน่งใดบ้างที่มีความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในภาพรวมที่ แตกต่างกัน พบว่า พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการดำรงตำแหน่งระดับ 5 – 7 ($\bar{x} = 4.34$) มีระดับความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในภาพรวมมากกว่าพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีการดำรงตำแหน่งระดับ 8 ขึ้นไป ($\bar{x} = 4.33$) และมากกว่าพนักงานที่มีการดำรงตำแหน่งระดับ 1 – 4 ($\bar{x} = 4.27$) ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของความคิดเห็นตามแนวคิดของ

นพมาศ ชีระเวคิน(2539) ได้อธิบายความหมายของความคิดเห็นว่า ความคิดเห็นนั้นถูกจัดว่าเป็นส่วนที่มนุษย์ได้แสดงออกมาโดยการพูดหรือการเขียน มนุษย์นั้นพูดจากใจจริง พูดตามสังคมหรือพูดเพื่อเอาใจผู้ฟังก็ตาม แต่เมื่อพูดหรือเขียนไปแล้ว ก็ทำให้เกิดผลได้ คนส่วนใหญ่ก็มักจะถือได้ว่าเป็นสิ่งที่มนุษย์แสดงออกมานั้นเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความในใจด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่นิยมกันมาก

ความคิดเห็นของบุคคลเกิดจากประสบการณ์ การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น การเลียนแบบและองค์ประกอบทางสถาบันสังคม คือ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช , 2537:602-604)

ประสบการณ์ บุคคลจะมีความคิดเห็นในแบบใด ลักษณะใด ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลนั้น มีประสบการณ์กับสิ่งๆ นั้น ในลักษณะใด

การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ความคิดเห็นของบุคคลอาจเกิดจากการที่มีการติดต่อสัมพันธ์กันมีการถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ จากบุคคลนั้น แล้วก็รับเอาความคิดเห็นนั้นมาเป็นของตนเอง

ตัวแบบ ความคิดเห็นของบุคคลบางอย่างอาจเกิดจากการเลียนแบบไม่ว่าเป็นการเลียนแบบไม่ว่าเป็นการเลียนแบบพฤติกรรมของบุคคลที่ชื่นชอบ หรือจากสื่อต่างๆด้วยเป็นสิ่งที่มิอิทธิพลในการสร้างความคิดเห็น โดยบุคคลจะค่อยๆ รับประสบการณ์จากชีวิตประจำวันวันกลายเป็นความคิดเห็นต่อไป

3. ผลการทดสอบสมมติฐาน สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

ผู้วิจัยจะทำการวิจัยตัวแปรตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งจากผลการทดสอบสมมติฐานมีทั้งเป็นไปตามสมมติฐานและไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

ผลที่ได้จากการทดสอบสมมติฐานที่ 1 ไม่พบว่าเพศที่ต่างกันจะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายถึง เพศไม่มีความสัมพันธ์ต่อระดับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าไม่ว่าเพศหญิงหรือเพศชายไม่มีความแตกต่างกันในความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง เพราะฉะนั้นแท้ที่จริงแล้วบุคคลมีความเท่าเทียมกันทางความคิดหรือการกระทำ ซึ่งการที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้บุคคลมีความเท่าเทียมกันนั้น เป็นการแสดงให้เห็นถึงการยอมรับในความเท่าเทียมกันของความเป็นมนุษย์ ฉะนั้นจึงไม่ใช่เป็นสิ่งสำคัญเพศเป็นเพียงสิ่งบ่งบอกถึงความแตกต่างของสตรีเท่านั้น โดยสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จิราภรณ์ พิรทรัพย์ (2544: บทคัดย่อ) ในเรื่องนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในทัศนคติของข้าราชการกรุงเทพมหานคร โดยพบว่า ตัวแปรด้านเพศไม่มีผลต่อทัศนคติที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี และผลการวิจัยของสิริยา โสธน (2546: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเรื่อง นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในทัศนะของผู้ใหญ่บ้านที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

สมมติฐานที่ 2 พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

ผลที่ได้จากการทดสอบสมมติฐานที่ 2 ไม่พบว่าอายุที่ต่างกันจะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายถึง อายุไม่มีความสัมพันธ์ต่อระดับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุตั้งแต่ 25 ปี – 34 ปี ซึ่งถือเป็นวัยทำงานเพื่อหารายได้เลี้ยงครอบครัว เพราะฉะนั้นจึงอาจมองนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีไปในทิศทางเดียวกันว่าบุคคลเหล่านี้ก็ต้องทำมาหาเลี้ยงชีพเช่นกัน ฉะนั้นคุณลักษณะหรือพฤติกรรมต่างๆ ก็คงไม่แตกต่างกันมากนัก อีกทั้งการเล่นการเมืองก็ถือได้ว่าเป็นอาชีพอย่างหนึ่งเช่นกัน เพียงแต่นักการเมืองเป็นบุคคลสาธารณะ โดยสอดคล้องกับผลการศึกษาของ พันตรี ชาตรี จันทรพิทักษ์ (2544: บทคัดย่อ) ในเรื่องคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดีในทัศนคติของข้าราชการทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในเขตกรุงเทพมหานคร โดยพบว่า ตัวแปรด้านอายุไม่มีผลต่อคุณสมบัติของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ภิศักดิ์ กัลยาณมิตร (2545: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องคุณธรรมของนักการเมือง : ศึกษาจากทัศนะของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อคุณธรรมของนักการเมือง สิริยา (2546: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องนักการเมืองที่ดีในทัศนะของผู้ใหญ่บ้านในจังหวัดนนทบุรี โดยพบว่าตัวแปรด้านอายุไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนะของผู้ใหญ่บ้านที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

นิภาพร กฤษณะเสรี (2547: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องนักรการเมืองท้องถิ่นที่ดีในทัศนะของพนักงานเทศบาลเมืองราชบุรี โดยพบว่าตัวแปรด้านอายุไม่ทำให้ทัศนะของพนักงานเทศบาลที่มีต่อนักรการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักรการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

ผลที่ได้จากการทดสอบสมมติฐานที่ 3 ไม่พบว่าระดับการศึกษาที่ต่างกันจะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักรการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายถึง ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์ต่อระดับความคิดเห็นที่มีต่อนักรการเมืองท้องถิ่นที่ดี ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาชั้นปริญญาตรีหรือต่ำกว่าปริญญาตรี เพราะฉะนั้นจึงอาจมีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน เพราะระดับของการศึกษามีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคลรวมถึงค่านิยมของบุคคลด้วย เพราะการศึกษาเป็นการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง ซึ่งคนที่มีความรู้สูงมักจะมีความคิดเห็นต่างๆ อย่างมีเหตุผลโดยสอดคล้องกับผลการวิจัยของจตุรงค์ สุวรรณน้อย (2544: บทคัดย่อ) ในเรื่อง นักรการเมืองที่พึงประสงค์ในทัศนคติของข้าราชการกรมสรรพสามิต โดยพบว่า ตัวแปรด้านระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อคุณลักษณะนักรการเมืองที่พึงประสงค์ พันตรี ชาตรี จันทรพิทักษ์ (2544: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องคุณสมบัติของนักรการเมืองที่ดีในทัศนคติของข้าราชการทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในกรุงเทพมหานคร พบว่า ระดับการศึกษาไม่มีผลต่อคุณสมบัติของนักรการเมืองที่ดี สิริยา โสรณ (2546: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องนักรการเมืองที่ดีในทัศนะของผู้ใหญ่บ้านในจังหวัดนนทบุรี โดยพบว่าระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนะของผู้ใหญ่บ้านที่มีต่อนักรการเมืองที่ดี นิภาพร กฤษณะเสรี (2547: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องนักรการเมืองท้องถิ่นที่ดีในทัศนะของพนักงานเทศบาลเมืองราชบุรี โดยพบว่าระดับการศึกษาไม่ทำให้ทัศนะของพนักงานเทศบาลที่มีต่อนักรการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการดำรงตำแหน่งต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักรการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

ผลที่ได้จากการทดสอบสมมติฐานที่ 4 พบว่าระดับการดำรงตำแหน่งที่ต่างกันจะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายถึง ระดับการดำรงตำแหน่งมีความสัมพันธ์ต่อระดับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีทั้งที่อยู่ในตำแหน่งปฏิบัติงานและผู้บริหารระดับสูง ซึ่งเป็นระดับตำแหน่งที่แตกต่างกัน จึงมีความต่างกัน ของความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี เพราะฉะนั้นระดับตำแหน่งก็จะบ่งบอกถึงหน้าที่และความรับผิดชอบ ซึ่งส่งผลถึงทัศนคติหรือความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งถ้าหากระดับตำแหน่งแตกต่างกันมากก็ส่งผลต่อทัศนคติหรือความคิดเห็นที่แตกต่างกันเช่นกัน โดยสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชัยวัฒน์ ธรรมปาโร (2548: บทคัดย่อ) ศึกษา เรื่อง นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในความคิดเห็นของพนักงานเทศบาลในจังหวัดนนทบุรี พบว่าระดับการดำรงตำแหน่งมีผลทำให้ความคิดเห็นของพนักงานเทศบาลในจังหวัดนนทบุรีที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการรับราชการต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

ผลที่ได้จากการทดสอบสมมติฐานที่ 5 ไม่พบว่า ระยะเวลาในการรับราชการต่างกันจะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายถึง ระยะเวลาในการรับราชการไม่มีความสัมพันธ์ต่อระดับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระยะเวลาการรับราชการ 5 ปี – 9 ปี ซึ่งส่วนใหญ่ก็ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการร่วมกับนักการเมืองท้องถิ่นมาแล้วประมาณ 2 สมัย โดยได้สัมผัสกับรูปแบบและวิธีการทำงานของนักการเมืองท้องถิ่นแต่ละคนซึ่งอาจจะแตกต่างกันไป ซึ่งส่วนใหญ่แล้วแต่ละคนจะดำรงตำแหน่งเกิน 1 สมัย ทั้งนี้ เพราะฉะนั้นกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาในการรับราชการต่างกัน จึงไม่มีความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี แสดงให้เห็นว่าระยะเวลาการรับราชการที่ยาวนานไม่ได้เป็นที่ยืนยันถึงความแตกต่างกันในความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี โดยสอดคล้องกับผลการศึกษาของพันธุ์ ชาติรี จันทรพิทักษ์ (2544: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดีในทัศนคติของข้าราชการทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในกรุงเทพมหานคร พบว่า ระยะเวลาการรับราชการไม่มีผลต่อคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดี ศึกษศักดิ์ กลัษณมิตร (2545: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องคุณธรรมของนักการเมือง : ศึกษาจากทัศนะของ

ข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อคุณธรรมของนักการเมือง พบว่าระยะเวลาการทำงานไม่มีความสัมพันธ์ต่อความคิดเห็นของข้าราชการกรุงเทพมหานครต่อคุณธรรมของนักการเมือง

สมมติฐานที่ 6 พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้ต่างกัน จะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน

ผลที่ได้จากการทดสอบสมมติฐานที่ 6 ไม่พบว่ารายได้ต่างกันจะมีความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายถึง รายได้ไม่มีความสัมพันธ์ต่อระดับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีรายได้ 10,000 ลงมา และรองลงมามีรายได้ 10,001 บาท -15,000 บาท ทั้งนี้รายได้อยู่ในระดับปานกลาง จึงส่งผลต่อความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีไม่แตกต่างกัน สาเหตุอาจเป็นเพราะว่าบุคคลเหล่านี้ต่างเป็นห่วงเรื่องค่าครองชีพในชีวิตประจำวัน โดยในยุคปัจจุบันนี้ที่มีค่าครองชีพสูงจึงอาจจะละเลยในเรื่องที่ส่งผลให้ความคิดเห็นไม่มีความแตกต่างกันก็ได้โดยสอดคล้องกับผลการศึกษาของสิริยา โสธน(2546: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องนักการเมืองที่ดีในทัศนะของผู้ใหญ่บ้านในจังหวัดนนทบุรี โดยพบว่า ตัวแปรรายได้ต่อเดือนไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนะของผู้ใหญ่บ้านที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

สมมติฐานที่ 7 ความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

ผลที่ได้จากการทดสอบสมมติฐานที่ 7 ในภาพรวมไม่พบว่าระดับความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยที่ต่างกันมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายถึง ความคิดเห็นที่มีต่อประชาธิปไตย ไม่มีความสัมพันธ์ต่อระดับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า คุณลักษณะส่วนบุคคลของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี และพบว่าคุณลักษณะด้านบริหารของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี กล่าวคือ ยิ่งพนักงานองค์การบริหาร

ส่วนตำบล มีความคิดเห็นต่อระบอบประชาธิปไตยมากขึ้นเท่าไร ยิ่งทำให้คุณลักษณะด้านบริหารของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน ทั้งนี้พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าระบอบประชาธิปไตย ถึงแม้ว่าจะเป็นระบอบการปกครองที่ดีที่สุดในปัจจุบันนี้ เนื่องจากยังไม่มีระบบอื่นที่ดีกว่านี้ และก็ด้วยความหมายของประชาธิปไตยที่มีอำนาจเป็นของประชาชน จึงอาจเป็นช่องทางของผู้แสวงหาอำนาจทางการเมืองบางคนที่จะหวังผลประโยชน์แก่ตนเองและกลุ่มพวกพ้อง มากกว่าผลประโยชน์ของประชาชนและประเทศชาติ จึงได้อาศัยเสียงส่วนใหญ่ของประชาชนมาเป็นข้ออ้างในการแสวงหาผลประโยชน์ ซึ่งส่งผลให้ผู้ที่นิยมชมชอบระบอบประชาธิปไตยและผู้ที่เกี่ยวข้องกับประชาธิปไตยมีความคิดที่ไม่แตกต่างกัน โดยสอดคล้องกับผลการศึกษาของพันธุ์ ชาติริ จันทรพิทักษ์ (2544: บทคัดย่อ) ในเรื่องคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดี ในทัศนคติของข้าราชการทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในกรุงเทพมหานคร โดยพบว่าตัวแปรด้านทัศนคติต่อระบอบประชาธิปไตย ไม่มีผลต่อคุณสมบัติของนักการเมืองที่ดี และ ชัยวัฒน์ ธรรมปาโร (2548: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องนักการเมืองที่ดีในความคิดเห็นของพนักงานเทศบาลในจังหวัดนนทบุรี พบว่า ความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีและ เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ที่มีผลต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง อายุราชการ และรายได้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ประชากร คือ พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี จำนวน 155 คน และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของประชากรนำมาประมวลผลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ สำหรับค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย ค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่างจึงทำการวิเคราะห์หาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยวิธีของ LSD และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ผลการศึกษาสามารถสรุปได้ ดังต่อไปนี้

การทดสอบสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ ตัวแปรอิสระได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง ระยะเวลาในการรับราชการ รายได้ ความคิดเห็นต่อระบอบประชาธิปไตย ส่วนตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี แยกเป็นคุณลักษณะด้านบุคคล และคุณลักษณะด้านบริหาร

สรุปผลการวิจัย

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง มีอายุระหว่าง 25 – 34 ปี มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี ดำรงตำแหน่งใน ระดับ 1-4 มีอายุราชการ 5 – 9 ปี และส่วนใหญ่มิรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท

ระดับความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย

ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง โดยในประเด็นเรื่อง แม้ว่าจะเป็นการเสียเวลามากที่ให้นักหลายกลุ่มหลายพวกมาประชุมเพื่อตัดสินใจปัญหาต่างๆ แต่ก็ เป็นสิ่งที่จำเป็นในสังคมปัจจุบันพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลให้ความเห็นด้วยมากที่สุด รองลงมาคือประเด็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) ควรมาจากการเลือกตั้งเท่านั้น สำหรับ ประเด็นการเลือกตั้งนั้น มักจะเป็นผลดีแก่ผู้มีอิทธิพลและร่ำรวยเท่านั้น กลุ่มตัวอย่างมีความเห็น ด้วยน้อยที่สุด

ระดับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีอยู่ในระดับสูง โดยความคิดเห็นต่อคุณลักษณะด้านบริหารมีค่าเฉลี่ยสูงสุดและรองลงมาคือความคิดเห็นต่อ คุณลักษณะส่วนบุคคล ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาคุณลักษณะส่วนบุคคลของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่าง มีระดับความคิดเห็นประเด็นเรื่องการพูดจริง ทำจริง มากที่สุด รองลงมาคือ ประเด็นเรื่อง นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีควรมีคุณธรรม จริยธรรม สำหรับประเด็นเรื่องนักการเมืองที่ดีต้องอยู่ในวงศ์ ตระกูลที่มีเกียรติยศชื่อเสียง กลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

เมื่อพิจารณาคุณลักษณะด้านบริหารของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นประเด็นเรื่องการบริหารงานที่โปร่งใส สามารถตรวจสอบ มากที่สุด รองลงมาคือ ประเด็นเรื่องการเมืองการมีความรู้เกี่ยวกับการปกครอง และการบริหารท้องถิ่นสมัย มีความรู้เกี่ยวกับการวางแผนพัฒนาท้องถิ่น มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์งานใหม่ๆ อยู่เสมอและเปิดโอกาสให้ผู้ได้บังคับบัญชาได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันเพื่อเกิดความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงาน สำหรับประเด็นเรื่องการเมืองการมีประสบการณ์ในการบริหารองค์กร เช่น เคยเป็นผู้บังคับบัญชาในภาครัฐหรือเอกชนกลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

ผลการทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏผลดังนี้ พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ที่มีระดับการดำรงตำแหน่งต่างกันมีความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ที่ตั้งไว้แต่พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรีที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาการรับราชการ และรายได้ ต่างกันมีความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ยังพบว่า ความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในภาพรวมและคุณลักษณะด้านบริหารมีความสัมพันธ์กับความความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี ส่วนความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลคุณลักษณะด้านบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับความความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี (ตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตัวแปรอิสระ	ความคิดเห็นต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี		
	ค่านัยสำคัญ	เป็นไปตาม สมมติฐาน	ไม่เป็นไปตาม สมมติฐาน
ข้อมูลส่วนบุคคล			
1. เพศ	.207		✓
2. อายุ	.128		✓
3. การศึกษา	.392		✓
4. ระดับตำแหน่ง	.005*	✓	
5. ระยะเวลาการรับราชการ	.760		✓
6. รายได้	.427		✓
ความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย	0.092		✓

* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะดังนี้

1. จากการศึกษาประเด็นความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย พบว่า ข้อที่กล่าวถึงประเด็นเรื่องแม้ว่าจะเป็นการเสียเวลามากที่ให้คนหลายกลุ่มหลายพวกมาประชุมเพื่อตัดสินใจปัญหาต่างๆ แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่จำเป็นในสังคมปัจจุบัน พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลให้ความสำคัญมากที่สุด ดังนั้นผู้นำท้องถิ่นจึงควรส่งเสริมให้มีการประชุมประจำเดือนทุกเดือนเพื่อรับฟังความคิดเห็นของลูกน้อง หรือเมื่อต้องการกำหนดนโยบายหรือมีปัญหาใดควรให้พนักงานได้ร่วมแสดงความคิดเห็นด้วย ไม่ควรประชุมเฉพาะหัวหน้าส่วน หรือเพียงแต่คณะผู้บริหารเท่านั้น เพื่อให้ทุกคนในองค์กรได้มีส่วนร่วมในการบริหารท้องถิ่นด้วย

2. จากการศึกษาประเด็นความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง แต่พบว่าเรื่องนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีต้องอยู่ในวงศ์ตระกูลที่มีเกียรติยศชื่อเสียง และมีบารมี พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องที่น่ายินดี เนื่องจากพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลไม่ได้มองว่าผู้นำของตนต้องมีบารมี หรืออยู่ในวงศ์ตระกูลที่มีเกียรติยศชื่อเสียง และให้ความสำคัญกับประเด็นเรื่องการพูดจริง ทำจริง การมีคุณธรรม จริยธรรม การบริหารงานที่โปร่งใส การมีความรู้เกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นที่ทันสมัย มีความรู้เกี่ยวกับการวางแผนพัฒนาท้องถิ่น และเปิดโอกาสให้ผู้ได้บังคับบัญชาได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันเพื่อเกิดความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงานมากกว่า ดังนั้น นักการเมืองท้องถิ่นที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาเพื่อทำหน้าที่บริหารงานแก่ท้องถิ่นจะต้องรู้และเข้าใจเรื่องความต้องการของลูกน้อง มีความรู้ด้านจิตวิทยาของมนุษย์ และสามารถใช้ไหวพริบแก้ปัญหาสิ่งต่างๆ ได้ดี เพื่อที่จะทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการพัฒนาที่ยั่งยืนและทำให้พนักงานมีชีวิตการเป็นอยู่ที่ดีขึ้น สามารถพึ่งพาตนเองได้โดยไม่ต้องคอยรับความช่วยเหลือจากภาครัฐเพียงอย่างเดียว

3. จากการศึกษาประเด็นการเปรียบเทียบความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี พบว่า พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการดำรงตำแหน่งต่างกันจะมีความคิดเห็นแตกต่างกัน ซึ่งพนักงานที่ดำรงตำแหน่งระดับ 5-7 มีระดับความคิดเห็นสูงสุด ซึ่งแตกต่างจากปัจจัยอื่นๆ เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาการรับราชการ และรายได้ ดังนั้นผู้นำท้องถิ่นจึงควรมองเรื่องการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานให้มากขึ้น เพราะบางครั้งพนักงานที่ดำรงตำแหน่งระดับ 1-4 อาจจะยังไม่มีประสบการณ์ในการทำงานเท่าที่ควรจึงทำให้มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ส่วนพนักงานที่ดำรงตำแหน่งระดับ 8 ขึ้นไป ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ทำงานมาก หรือเป็นระดับผู้บริหารจึงอาจจะมีความคิด และแง่มุมที่แตกต่างออกไป ดังนั้นพนักงานที่ดำรงตำแหน่งระดับ 5-7 จะอยู่ในช่วงการดำรงตำแหน่งที่ต้องใช้ความรับผิดชอบเยอะอาจจะอยู่ในส่วนของหัวหน้าส่วน เช่น ฝ่ายโยธา ฝ่ายการคลัง ฝ่ายพัสดุ ซึ่งพนักงานเหล่านั้นต้องมีการพัฒนาฝีมือและสติปัญญาให้มีความเฉลียวฉลาดอยู่เสมอ จึงทำให้ความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางสำหรับผู้สนใจที่จะทำการวิจัยในครั้งต่อไป ดังนี้

1. การศึกษาในครั้งต่อไป ควรมีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการอื่นๆ นอกจากการใช้แบบสอบถาม เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกตแบบมีส่วนร่วม เพื่อให้ได้ข้อมูลและกลุ่มตัวอย่างที่ครอบคลุมและมีความแม่นยำมากยิ่งขึ้น
2. การศึกษาในครั้งต่อไป ควรทำการศึกษาวิจัยถึงความคิดเห็นของประชาชน ที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี เนื่องจากประชาชนเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรง เพื่อเป็นข้อมูลให้นักการเมืองท้องถิ่นในการปรับปรุงตนเองเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน
3. การศึกษาครั้งต่อไป ควรทำการศึกษาความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี กับตัวแปรอื่นๆ เพิ่มเติม เช่น ปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้บริหารได้มีการพัฒนาในด้านต่างๆ เพื่อให้องค์กรมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กมล สมวิเชียร. 2520. **ประชาธิปไตยกับสังคมไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. 2527. **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาการแนะแนวจิตวิทยาการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

โกวิท วรสุรวัดน์. 2541. **คำบรรยายวิชาขอบข่ายและวิธีการศึกษาวิชารัฐศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

โกวิท พวงงาม. 2544. **การปกครองท้องถิ่นไทย: หลักการและมิติใหม่ในอนาคต**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด.

กิตติ สุทธิสัมพันธ์. 2542. **ความคิดเห็นของตัวแทนส่งออกของวิธีการศุลกากรในการนำสินค้าเข้าจากต่างประเทศ ศึกษากรณีการนำเข้าทางสำนักงานศุลกากรท่าอากาศยานกรุงเทพ**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จาตุรงค์ สุวรรณน้อย. 2544. **นักการเมืองที่พึงประสงค์ในทัศนคติของข้าราชการ**. กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จิราภรณ์ ไพฑูรย์. 2544. **นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในทัศนคติของข้าราชการกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จ่านง อดิวัฒน์สิทธิ์. 2544. **สังคมวิทยา**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.

จัญญ สุภาพ. 2528. **ลัทธิการเมืองและเศรษฐกิจเปรียบเทียบ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

ชัยวัฒน์ ธรรมปาโร. 2548. นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในความคิดเห็นของพนักงานเทศบาลใน
จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชาตรี จันทร์พิทักษ์, พันตรี. 2544. คุณสมบัติของนักการเมืองที่ดีในทัศนคติของข้าราชการ
ทหารบกในหน่วยกำลังรบของกองพลในกรุงเทพ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชัยอนันต์ สมุทวณิช. 2517. อุดมการณ์ทางการเมือง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิช.

_____. 2529. ลัทธิการเมือง. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.

ชูวงศ์ ฉายะบุตร. 2535. ขยายฐานประชาธิปไตยสู่ปวงชน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
กรมการปกครอง.

_____. 2539. การปกครองท้องถิ่นไทย. กรุงเทพมหานคร: บริษัท พิมพ์เนศ พรินท์ติ้ง เซ็นเตอร์
จำกัด.

ชูศักดิ์ เทียงตรง. 2518. การบริหารการปกครองท้องถิ่นไทย. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เชาว์ ไพโรพรุณโรจน์. 2530. ลัทธิประชาธิปไตย. รัฐสภาสาร(11) : 15.

ฐิฏนันท์ ธรรมโชติ. 2542. ประมวลจริยธรรมของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง. วิทยานิพนธ์
รัฐศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ณรงค์ สินสวัสดิ์. 2520. สังคมกับการปกครอง. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ดำรง ลัทธพิพัฒน์. 2508. “การพัฒนาการเมืองในท้องถิ่น”. น.121. **ทฤษฎีและแนวความคิดในการพัฒนาประเทศ**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ตระกูล มีชัย. 2537. **สภาตำบล**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันนโยบายศึกษา.

ทินพันธุ์ นาคะตะ. 2508. **คุณค่าของพระพุทธศาสนาในการบริหารราชการ**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารงานวัฒนธรรม, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ทวี เกรามัญ. 2520. **ความคิดเห็นของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการวิจัยทางสังคมศาสตร์**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชนสวรรค์ เจริญเมือง. 2542. **100 ปี การปกครองท้องถิ่นไทย พ.ศ. 2440 - 2540**. กรุงเทพมหานคร : โครงการจัดพิมพ์คปไฟ.

ธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์. 2532. **ปัญหาการเมืองไทยปัจจุบัน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช.

นพมาศ ชีรเวทิน. 2539. **จิตวิทยาสังคมกับชีวิต**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นิภาพร ฤกษ์เสเรณิ. 2547. **นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในทัศนะของพนักงานเทศบาลเมืองราชบุรี**. การศึกษาค้นคว้าอิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นรี ภวกันตานนท์. 2538. **การเมืองการปกครองในแนวพุทธศาสนา: ศึกษาจากนักคิดและพระไตรปิฎก**. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประเสริฐ เข้มกลิ่นฟูง. 2519. **พฤติกรรมร่วมและชุมชน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี. แปลจาก L.Broom and P.Ielzick. 1955. **Lociology: Coolective Behavior**. New York: Row, Perterlon & Co.

ประทาน คงฤทธิศึกษากร. 2535. การปกครองท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร: โครงการส่งเสริม
เอกสารวิชาการ, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ผู้จัดการ. 2554. กรุงเทพมหานคร: 16 พฤษภาคม 2554

พงษา สังข์มรินทร์, พันตำรวจโท. 2544. นักการเมืองที่ดีในทัศนคติของเจ้าอาวาสในเขต
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. 2531. การวัดทัศนคติ. คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์,
มหาวิทยาลัยมหิดล (เอกสารเย็บเล่ม)

ราชบัณฑิตยสถาน. 2542. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพมหานคร: บริษัท นาน
มีบุ๊คส์พับลิเคชั่น จำกัด.

ภิกษุศักดิ์ กัลยาณมิตร. 2545. คุณธรรมของนักการเมือง: ศึกษาจากทัศนะของข้าราชการกรุงเทพ.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เรืองเวทย์ แสงรัตนนา. 2522. ความคิดเห็นและความในใจของนักเรียนเตรียมทหารเกี่ยวกับอัตรา
การเพิ่มประชากรของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิญญู อังคนารักษ์. 2519. แนวความคิดในการกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่น. เอกสาร
ประกอบการบรรยาย. (อัดสำเนา)

ยุทธพร อิศราชัย 2548 “หนึ่งศวรรษของค์การบริหารส่วนตำบล ปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไข
เพื่อการพัฒนาการเมืองท้องถิ่นในระบอบประชาธิปไตย:กรณีศึกษาภาคกลาง” วารสาร
สุโขทัย ธรรมมาธิราช 2 (18): 75-78

วัลลภ รัฐรัตนานนท์. 2554. **เทคนิควิจัยทางสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิวัฒน์ เอี่ยมไพรวัน. 2547. “วัฒนธรรมทางการเมืองกับการพัฒนาการทางการเมืองไทย.” ใน **เอกสาร การสอนชุดวิชาปัญหาพัฒนาการทางการเมืองไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาธิราช, หน้า 70-93.

วิสุทธิ โพธิแท่น. 2524. **ประชาธิปไตย: แนวความคิดตัวแบบประเทศประชาธิปไตยในอุดมคติ**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วุฒิสาร ตันไทย. 2552. **ทิศทางการปกครองท้องถิ่นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550**. วิชาการ.คอม

ศรัญ จันทร์ดี. 2543. **หลักนิติธรรมและความสัมพันธ์แบบอุปถัมภ์การพัฒนาประชาธิปไตย: ศึกษาจากทัศนคติของนายอำเภอทั่วประเทศ**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา รัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สงวน สุทธิเลิศอรุณ, จำรัส คั่งสุวรรณ และ จูตินาญ์ ธรรมานุสรณ์. 2522. **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพมหานคร: ชัยศิริการพิมพ์.

สมเกียรติ วันทะนะ. 2544. **อุดมการณ์ทางการเมืองร่วมสมัย**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, วิทยาเขตกำแพงแสน.

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. 2540. **การวัดผล**. สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. กรุงเทพมหานคร.

สุณีภา งามสันติกุล. 2543. **ความคิดเห็นของประชาชนต่อระบบรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนศึกษา เฉพาะกรณีโครงการรถไฟฟ้ามหานคร**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ ,มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สิริยา โสธน. 2546. **นักการเมืองที่ดีในทัศนะของผู้ใหญ่บ้านในจังหวัดนนทบุรี**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เสนีย์ คำสุข. 2529. “ปัญหาการเมืองไทยกับเศรษฐกิจ.” ใน เอกสารการสอนชุดวิชาปัญหาการเมืองไทยในปัจจุบัน. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, หน้า 177-232.

สุวิทย์ ยิ่งวรพันธุ์. 2542. **ยุทธศาสตร์การบริหารงานของสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต).** กรุงเทพมหานคร: บริษัทเท็กซ์ แอนด์ เจอร์นัล พับลิเคชั่น จำกัด.

สุชา จันทรเฒ และ สุรางค์ จันทรเฒ. 2520. **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แพร่วิทยา.

ใหม่ รักหนู และ ธวัชชัย ไพจิต. 2522. **บันทึก 25 นักการเมือง วิเคราะห์การเลือกตั้งของไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์พันธุ์.

อมร รักษาสัตย์. 2544. **เอกสารบรรยายโครงการมิตินៃของนักการเมืองไทย: การเพิ่มประสิทธิภาพนักการเมืองรุ่นใหม่และผู้ช่วย ส.ส., ส.ว. (อัดสำเนา)**

อภิชาติ สุทธิสอาด. 2543. **ทัศนคติของข้าราชการกรมการปกครองที่มีต่อบทบาทของคณะกรรมการการเลือกตั้ง**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Evers, H.D. and T.H. Silcock. 1965. **Elite and Section in Thailand: Social and Economies Studies in Development**. Canberra: Australian University Press.

Foster, C.R. 1952. **Psychology for Life Adjustment**. Chicago: American Technical Society.

Good, C.V. 1973. **Dictionary of Education**. New York: McGraw-Hill Book Company.

- Issak, A.C. 1981. **Scope and Methods of Political Science: An Introduction to the Methodology of Political Inquiry.** 3rd ed. Illinois: the Dorsey Press.
- Kolesnik, W.L. 1970. **Education Psychology.** 2nd ed. New York: McGraw – Hill Book Company.
- Lasswell, H.D. 1951. **The Political Writing of Harold D.Lasswell.** Glencoe Illinois: Free Press.
- Meriam, C.E. 1993. **The American Party System: An Introduction of the Study of Political Parties in The United State.** 3rd ed. New York: Macmillan
- Oskamp, S. 1977. **Attitude and Opinions.** Wnglewood Ciff: Prentice-Hill, Inc. Cites G.W.
- Robson, W.A. 1953. **Local government.** New York: The Macmillan Company.
- Wit, D. 1967. **A Comparative Survey of Local Government and Administration.** Bangkok: Kurusapha Press.
- Wahlmen, B.B.1973. **Dictionary of Behacior Science.** New York: Litton Education Publishing.

แบบสอบถาม

เรื่อง

นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในความคิดเห็นของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล
ในเขตอำเภอบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารวบรวมความคิดเห็นของท่านที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี เพื่อสรุปและเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามแนวทางการปกครองระบอบประชาธิปไตย
2. ข้อมูลของท่านจะนำมาใช้ประโยชน์ในเชิงวิชาการเท่านั้น และไม่มีการเปิดเผยข้อมูลเป็นรายบุคคล กรุณาตอบคำถามให้ตรงกับข้อมูลหรือความคิดเห็นของท่านให้มากที่สุด
3. แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 3 ส่วน กรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อ ทุกส่วนและขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ

☐ ชาย☐ หญิง

2. ปัจจุบันท่านอายุเท่าใด

☐ น้อยกว่า 25 ปี☐ 25 ปี – 34 ปี☐ 35 ปี – 45 ปี☐ มากกว่า 45 ปี

3. ท่านมีการศึกษาสูงสุด ระดับใด

- ☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี
- ☐ ปริญญาตรี
- ☐ สูงกว่าปริญญาตรี

4. ปัจจุบันท่านดำรงตำแหน่งในระดับใด

- ☐ ระดับ 1-4 ☐ ระดับ 5-7 ☐ ระดับ 8 ขึ้นไป

5. ปัจจุบันท่านรับราชการเป็นพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลมาแล้วเป็นระยะเวลากี่ปี

- ☐ น้อยกว่า 5 ปี ☐ 5 ปี – 9 ปี
- ☐ 10 ปี – 14 ปี ☐ มากกว่า 15 ปี

6. ท่านมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเท่าใด

- ☐ 10,000 บาท ลงมา ☐ 10,001 บาท – 15,000 บาท
- ☐ 15,001 บาท – 20,000 บาท ☐ 20,001 บาท ขึ้นไป

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย

คำชี้แจง ท่านมีความคิดเห็นต่อข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด (ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง)

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ผู้นำที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนจะรักษาผลประโยชน์ต่อส่วนรวมได้ดีกว่าผู้นำที่มาจากแต่งตั้ง					
2. แม้ว่าจะเป็นการเสียเวลามากที่ให้นักหลายกลุ่มหลายพวกมาประชุมเพื่อตัดสินใจปัญหาต่างๆ แต่ก็ก็เป็นสิ่งที่จำเป็นในสังคมปัจจุบัน					
3. สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) ควรมาจากการเลือกตั้งเท่านั้น					
4. การแต่งตั้งบุคคลภายนอกเข้ามาดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นการทำลายระบอบประชาธิปไตย					
5. การถือเสียงส่วนใหญ่ในการตัดสินใจทำเรื่องอะไรนั้นเป็นการแก้ปัญหาความขัดแย้งได้ดีที่สุด					
6. การดำเนินงานทางการเมืองนอกสภา เช่น การชุมนุมเรียกร้อง การรวบรวมรายชื่อเพื่อถอดถอนนักการเมืองเป็นการกระทำที่ไม่เสียหายในระบอบประชาธิปไตย					
7. ระบอบประชาธิปไตยมีรากฐานมาจากตะวันตกดังนั้นอาจไม่เหมาะกับสังคมไทย					
8. ในสังคมที่คนส่วนใหญ่ยังด้อยการศึกษาการใช้ระบอบประชาธิปไตยจะเป็นเรื่องอันตราย					
9. ความเท่าเทียมกันทางสังคมเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะคนมีความสามารถและทรัพยากรไม่เท่ากัน					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
10.เมื่อความคิดเห็นของเราได้รับการยอมรับจากคนส่วนใหญ่แล้วว่าคุณต้องแล้วก็ไม่จำเป็นต้องรับฟังความคิดเห็นคนอื่นต่อไปอีกให้เสียเวลา					
11. ตราบไคที่ยังไม่สามารถจัดการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์ยุติธรรมได้ ควรใช้การแต่งตั้งผู้แทนราษฎร					
12.ผู้แทนปวงชน ไม่ควรถูกจำกัดด้วยระดับการศึกษา					
13. การเลือกตั้งนั้น มักจะเป็นผลดีแก่ผู้ที่มีอิทธิพลและร่ำรวยเท่านั้น					
14. เสียงส่วนใหญ่อาจจะเสียงโง่เขลาและนำความเสียหายมาให้ภายหลัง					
15. การลงคะแนนเสียงโดยใช้เกณฑ์เสียงข้างมากมักจะเข้าทำนองพวกมากลากไป มากกว่าใช้เหตุผล					
16. การใช้อำนาจในการตัดสินใจเด็ดขาดรวดเร็ว มีความจำเป็นต่อการแก้ไขปัญหาบ้านเมืองปัจจุบัน					
17.การทำประชานิยมทำให้การดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาลต้องล่าช้าโดยไม่จำเป็น					
18. การทำประชานิยม ส่วนใหญ่จะได้ข้อมูลจากผู้ที่ไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นจริง					
19. ถ้าท้องถิ่นมีอำนาจมากขึ้น อำนาจของประเทศโดยรวมก็จะลดลงโดยปริยาย					
20.การกระจายอำนาจมีแนวโน้มที่จะทำให้คนหลงอำนาจ					

ส่วนที่ 3 นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีในความคิดเห็นของท่าน

คำชี้แจง ท่านมีความคิดเห็นต่อข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด (ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง)

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
คุณลักษณะส่วนบุคคล					
1. มีวุฒิการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป					
2. อยู่ในวงศ์ตระกูลที่มีเกียรติยศชื่อเสียง					
3. เป็นคนในท้องถิ่น					
4. ใช้ภาษาต่างประเทศได้ดี					
5. มีบารมี					
6. ชาตินิยม					
7. สามารถใช้อินเตอร์เน็ตได้					
8. ประพฤติปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม ยึดมั่นในหลักการและความถูกต้อง					
9. มีวิสัยทัศน์กว้างไกล ใฝ่หาความรู้อยู่ตลอดเวลา					
10. ติดตามข่าวสาร ทันต่อสถานการณ์บ้านเมือง					
11. มีคุณธรรม จริยธรรม					
12. อ่อนน้อมถ่อมตนมีมนุษยสัมพันธ์ดี					
13. บำเพ็ญสาธารณะประโยชน์สม่ำเสมอ มีความเสียสละเพื่อส่วนร่วม					
14. รักพวกพ้อง					
15. ซื่อสัตย์สุจริต					
16. มีความสุขุม หนักแน่น สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ในสถานการณ์ต่างๆ					
17. ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณี					
18. มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว					

19. มีสติปัญญาและไหวพริบ รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น					
20. พุดจริง ทำจริง					
คุณลักษณะด้านบริหาร					
21. มีความรู้เกี่ยวกับการปกครอง และการบริหารท้องถิ่นที่ทันสมัย					
22. มีความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาสังคม					
23. มีความรู้ด้านกฎหมาย					
24. มีความรู้ด้านเศรษฐกิจการค้าโลก					
25. มีความรู้เกี่ยวกับระบบการเงินการคลัง					
26. มีความรู้เกี่ยวกับการวางแผนพัฒนาท้องถิ่น					
27. สามารถนำความรู้ด้านต่างๆ ไปใช้ในการพัฒนาท้องถิ่น (บูรณาการ)					
28. มีประสบการณ์ในการบริหารองค์กร เช่น เคยเป็นผู้บังคับบัญชาในภาครัฐหรือเอกชน					
29. มีการบริหารงานที่โปร่งใส สามารถตรวจสอบได้					
30. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์งานใหม่ๆ อยู่เสมอ					
31. สามารถตัดสินใจสั่งการได้อย่างเด็ดขาด และชัดเจนเมื่อเกิดสถานการณ์วิกฤต					
32. หลีกเลี่ยงการใช้อำนาจหรืออิทธิพลของตนในการบริหารงาน					
33. มีความสามารถในการเลือกใช้บุคลากรให้เหมาะสมกับงาน					
34. เปิดโอกาสให้ผู้ใต้บังคับบัญชาได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อเกิดความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงาน					
35. มีมนุษยสัมพันธ์และสามารถประสานกับหน่วยงานต่างๆ ได้เป็นอย่างดี					

ตารางผนวกที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับ
ความคิดเห็นที่มีต่อระบอบประชาธิปไตย

ลำดับ	Scale Mean If Item Deleted	Scale Variance If Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
D1	70.6207	74.3867	.1582	.9037
D2	70.5862	73.3227	.1821	.9051
D3	70.7241	68.9926	.5888	.8943
D4	70.7931	70.2414	.3892	.9000
D5	70.8621	67.4089	.6270	.8929
D6	70.8966	69.9532	.4494	.8980
D7	70.8966	67.4532	.7086	.8911
D8	70.7586	70.2611	.4605	.8976
D9	70.7241	67.6355	.6600	.8922
D10	70.8276	67.1478	.6182	.8932
D11	70.9655	68.5345	.5965	.8940
D12	71.0000	70.7857	.4355	.8982
D13	70.7931	66.9557	.6071	.8935
D14	70.8966	66.1675	.6774	.8913
D15	70.8621	66.2660	.7204	.8901
D16	71.0690	68.9951	.6512	.8931
D17	70.9655	69.3202	.5743	.8947
D18	70.8621	71.0517	.4367	.8981
D19	71.1034	68.6675	.5358	.8956
D20	70.9310	69.9951	.4756	.8972

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 20

Alpha = .9005

ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับ

ตารางผนวกที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับ
ความคิดเห็นที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี

ลำดับ	Scale Mean If Item Deleted	Scale Variance If Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
P1	154.6000	209.8345	.5126	.9624
P2	155.0667	214.8230	.1414	.9672
P3	154.3000	209.9414	.5409	.9622
P4	154.5000	207.0862	.6070	.9619
P5	154.5333	209.7747	.4181	.9634
P6	154.5667	207.2885	.5588	.9623
P7	154.4000	207.5586	.7808	.9609
P8	154.2667	212.8230	.5872	.9620
P9	154.3667	208.0333	.7639	.9610
P10	154.3667	210.7920	.6720	.9616
P11	154.4000	207.4207	.7897	.9609
P12	154.4333	209.7713	.6307	.9617
P13	154.4333	209.4264	.6523	.9616
P14	154.4667	209.2920	.5409	.9622
P15	154.4000	206.9379	.7383	.9610
P16	154.3667	209.6195	.7584	.9612
P17	154.4667	205.5678	.8031	.9606
P18	154.5333	207.7057	.6763	.9614
P19	154.5333	207.2920	.7741	.9609
P20	154.4667	207.0851	.6567	.9615
A1	154.5667	209.4954	.7234	.9613
A2	154.5667	206.5989	.8191	.9607

ตารางผนวกที่ 2 (ต่อ)

ลำดับ	Scale Mean If Item Deleted	Scale Variance If Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
A3	154.5667	208.0471	.6580	.9615
A4	154.5000	209.4310	.5798	.9619
A5	154.4667	208.8092	.6177	.9617
A6	154.3667	207.0678	.8270	.9607
A7	154.4333	205.5644	.7422	.9610
A8	154.3667	209.2747	.6831	.9614
A9	154.5333	207.1540	.6496	.9615
A10	154.5000	208.2586	.7151	.9612
A11	154.5333	205.3609	.7441	.9609
A12	154.6000	206.8690	.6681	.9614
A13	154.5333	204.5333	.7881	.9607
A14	154.5667	206.1161	.7680	.9608
A15	154.5667	206.1161	.7052	.9612

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 35

Alpha = .9627

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ – นามสกุล	นางสาวปัทมา กาบคำงพลู
วัน เดือน ปี ที่เกิด	วันที่ 28 เดือนมีนาคม พ.ศ. 2529
สถานที่เกิด	จังหวัดนครราชสีมา
ประวัติการศึกษา	บริหารธุรกิจบัณฑิต (คอมพิวเตอร์ธุรกิจ) สถาบันราชภัฏนครราชสีมา
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่ปกครองปฏิบัติงาน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ที่ว่าการอำเภอบางบัวทอง อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี